

Paul Finch

KLUB
ZABIJÁKŮ

KLUB ZABIJÁKŮ

Paul Finch

2017

Copyright © 2014 by Paul Finch
Translation © 2017 by Zuzana Pernicová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE KILLING CLUB,
vydaného nakladatelstvím Avon, Londýn 2014,
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Hana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová a Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2017

ISBN 978-80-7498-227-9

*Pro moje děti Eleanor a Harryho,
se kterými jsme si, když byly malé,
vyprávěli spoustu strašidelných příběhů
a jejichž nadšení s věkem nijak neochablo*

1. KAPITOLA

Raccí skála byla poslední výspa země.

Nacházela se na nehostinném mysu jižně od široké zátoky Wash, daleko od jakékoli civilizace, a musela odolávat neustálému náporu běsnících živlů. Žádné jiné místo na východním pobřeží Anglie nebylo opuštěnější a pochmurnější, žádné nenahánělo větší strach tak naprostou odloučeností. Ale vlastně to bylo jen dobře, protože v téhle věznici (oficiálně se nejmenovala Raccí skála, ale věznice Brancaster) si odpykávali trest ti nejhorší z nejhorších. To není nijak přehnané vyjádření, dokonce ani na poměry věznic s nejvyšší ostrahou. Všichni zdejší vězňové si odpykávali nejmíň desetiletý trest a byli mezi nimi nejzvrácenější vrahové, nejsurovější lupiči a nejbrutálnější násilníci v celé Británii, nemluvě o gangsterech, teroristech a pouličních lumpech, pro které je výraz „vyšinutý“ slabé slovo.

Když superintendantka Gemma Piperová zajížděla v ono šedivé ráno na parkoviště pro návštěvníky, nestály tam žádné vozy. To ji ale nepřekvapovalo – návštěvy zdejších vězňů podléhaly přísným omezením.

Vystoupila ze svého světlemodrého mercedesu třídy E a zadívala se na betonové budovy opodál. Byl teprve začátek září, ale tohle místo bylo vydáno napospas prudkému vichru od Severního moře; pěnil hřebeny vln, nadnášel hejna pokřikujících racků a cuchal Gemmě světlé vlasy. Zapnula si kabát až ke krku a stiskla pevněji v podpaží štos dokumentů.

Z příjezdovky se ozvalo vrčení blížícího se vozu a vzápětí kousek od ní zastavila bílá Toyota GT.

Nevšíkala si jí a dál si prohlížela komplex věznice. Kvůli přísným bezpečnostním opatřením budovy téměř postrádaly okna. Šedivé zdi jednotlivých bloků s celami byly strohé a jednotvárné, spojovací chodby se táhly pod zemí. Celý ten nehostinný areál obkružovala vysokánská zeď korunovaná ostnatým drátem, skrz kterou vedla jediná ocelová brána. Zvnějšku zeď ještě obíhaly soustředné kruhy elektrických plotů.

Z toyoty vystoupil řidič, vysoký muž s atletickou postavou, v obleku od Armaniho šitém na míru. Nakrátko ostříhané šedivé vlasy prozrazovaly, že už není nejmladší – bylo mu skoro padesát –, ale úzká, dobronzovalá opálená tvář, která se skoro pořád mračila, působila přitažlivě a nebezpečně zároveň. Byl to náčelník Frank Tasker ze Scotland Yardu a také si nesl štos dokumentů v plastových deskách.

„Nechci vás poučovat, jak máte dělat svou práci, Gemmo,“ řekl a natáhl si na sebe nepromokavý plášť. „Ale už je potřeba nějak s tím pokročit.“

Gemma přikývla. „To je mi jasné. Dojde na to.“

„Rád bych si tím byl stejně jistý jako vy. Už jsme ho vyslychali šestkrát. Zlomíme ho někdy, nebo ne?“

„Lidi jako Peter Rochester se zlomit nenechají,“ odvětila. „Musíte je udolat, pomalu, ale jistě.“

„Nemáme času nazbyt...“

„To si uvědomuju. Dosáhneme svého, slibuju.“

Tasker si odfrkl. „Nechápu, kde se v něm bere ta loajalita. Oni na něj kašlou... tak proč by se na ně neměl vykašlat taky?“

„Nejspíš to má z armády,“ odpověděla Gemma. „Dotáhl to na hodnost výkonného rotmistra. To se v cizinecké legii někomu, kdo není Francouz, hned tak nepovede – pokud se opravdu nevyznamena. A prý vyžadoval od svých mužů naprostou loajalitu. I v dobách, kdy byl nájemný žoldák. Aby něco takového fungovalo, musel jít ostatním příkladem.“

„Chcete říct, že Rochesterovi lidé důsledně drží partu?“

„Ano. To je jeden z několika podstatných rozdílů mezi nimi a běžným organizovaným zločinem.“

Tasker pokrčil rameny. „Nebudu o tom s vámi polemizovat. Vy máte tenhle případ nastudovaný mnohem líp. Ale pořád mě zajímá to hlavní: jak dlouho to ještě potrvá?“

„Podle mě už jen pár návštěv. Blížíme se k cíli.“

„A máte na paměti, co jsem vám řekl o seržantu Heckenburgovi?“

Pousmála se. „Ano, pane.“

„Nechceme, aby se k tomuhle třeba jen přiblížil, Gemmo.“

„Nepřiblíží.“

„I za normálních okolností je jako utržený ze řetězu, ale tohle může fakt podělat.“

„Žádné strachy.“

„Překvapuje mě, že se ani nevyptává.“

„No... vyptává.“

To Taskera očividně znepokojilo. „A?“

„Jsem jeho nadřízená. Když ho odkážu do patřičných mezí, poslechne mě.“

„Ví, kolikrát už jste Rochestera vyslýchala?“

„Má poslední dobou plné ruce práce. O to jsem se postarala.“

Tasker se zamyšleně rozhlédl kolem. Nad mořem se sbíraly hory bouřkových mračen a táhly s sebou zamžené šero. Na okrajích parkoviště vířil bezbarvý písek. Drátěné ploty ve větru slabě drnčely. A uprostřed toho všeho se ponuře a tiše tyčila věznice, věčná skála bičovaná vichry, za kterou už není nic než zpěněné vlny.

„Pekelné místo,“ otrásl se. „Je tam čisto... to prostředí je skoro až sterilní. Ale když se člověk ocitne uvnitř, je mu jasné, že tohle je prostě konec. Hlavně na oddělení se zvláštním dozorem. To je jako krabice uvnitř krabice.“

Neklidně se ohlédl přes rameno.

„Děje se něco?“ zeptala se Gemma.

„Klidně si myslete, že jsem paranoidní, ale čekám, že se tu každou chvíli objeví Heckenburg.“

„Říkám vám, že má práce až nad hlavu.“

„S čím?“

„S jedním z nejošklivějších případů, na jaké jsem v poslední době narazila. Vězí v tom až po uši. Nebojte se – máme Magora Mika Silvera a cokoli, co zbylo z Klubu sympafáků, sami pro sebe.“

2. KAPITOLA

Greg Matthews svým způsobem přesně odpovídal tomu, jak byste si člověka s takovým jménem představovali. Detektiv seržant Mark Heckenburg – pro kolegy „Heck“ – to neuměl přesně popsat, ale připadalo mu, že to jméno v sobě má zvláštní náboj a energii. *Greg Matthews*. Vyvolává dojem někoho, kdo nemarní čas zbytečnostmi. A taky evokuje střední Anglii, dobré vzdělání a finanční zabezpečení. A přesně tak na Hecka působil člověk, kterého sledoval na videopřenosu z výslechové místnosti na policejní stanici v Sunderlandu.

Matthewsovi bylo něco málo přes třicet, byl podsaditý, s nevýraznými rysy a nepoddajnými vlasy v barvě mědi. Když ho zatkli, měl na sobě značkové oblečení do „džungle velkoměsta“: zelenou vatovanou armádní vestu, šedou mikinu s kapucí, vyšisované džíny a na nohou martensky. To všechno už mu pochopitelně zabavili a musel se převléknout do erárního mundúru, jen si směl ponechat kulaté brýle lennonky, protože bez nich byl slepý jako krtek.

Nijak to ale neumenšilo jeho bojový zápal.

I po tříhodinovém výsledku pořád sršel spravedlivým hněvem a metal kolem sebe nadávky, stejně jako když ho zatlýkali. „Můj problém to není, že má někdo těch stupidních nácků po krk!“ pronesl s pečlivě artikulovanou výslovností netypickou pro tyhle končiny. „Ale ani mě nepřekvapuje, že náckovská verbež jako vy se může přetrhnout, aby ho chytila.“

„Zopakuji vám otázku, pane Matthews,“ opáčila inspektorka Jane Higginsonová. Působila uhlazeně a zachovávala ledový klid. Tmavé vlasy měla ostříhané nakrátko a pečlivě upravené a oproti Matthewsovi mluvila s mnohem silnějším místním přízvukem, který prozrazoval její dělnické kořeny. „Proč nám nedokážete povědět, co jste dělal patnáctého srpna večer?“

„Protože už je to pět tejdnu, sakra! A na rozdíl od vás a těch vašich panáků na klíček si nemusím zapisovat každej prd do notýsku. Mimochodem, vy to určitě taky neděláte. Můžeme se kouknout do vašich záznamů a vsadím se, že tam nenajdeme ani popel o obtěžování etnickejch a sexuálních menšin, zastrášování demonstrantů, nelegálním prohledávání soukromýho majetku, brutálním zacházení s obyčejnejma lidma a dalším zneužívání pravomocí, kterýho se dopouštíte dnes a denně...“

Matthews byl výřečný, to Heck musel uznat. A nebylo divu – byl vůdcem samozvané „akční skupiny“ volně napojené na různé militantní studentské spolky. On i jeho druho-
vé byli političtí buřiči, sami se označovali za anarchisty... ale že by byli i vrazi?

„Tak co nám můžete o patnáctém srpnu říct?“ nenechala

se odbýt Higginsonová. „S dovolením vám osvěžím paměť – byla to sobota. To by vám mělo trochu pomoci.“

„O sobotách dělám všechno možné.“

„A nevedete si žádný kalendář nebo diář? Tak pilný člověk jako vy?“

Případná otázka, pomyslel si Heck. Byl u toho, když Matthewse ráno zatkli – přišli si pro něj do jeho takzvaného ústředí, což byla v podstatě kůlna plná letáků a pamfletů, se stěnami ověšenými plakáty a akčními plány. Zabavili mu dva supermoderní počítače. Matthews nejen žvanil, ale i jednal.

„Jestli odmítáte spolupracovat, může to mít jeden jediný důvod, pane Matthews, a to ten, že něco skrýváte,“ poznamenal detektiv konstábl, který dělal Higginsonové pobočníka.

„Anebo jste úplně zaslepený a vaše pověst vám připadá důležitější než vaše svoboda,“ dodala Higginsonová.

Matthews vycenil zuby. „Strč si ty nabubřelý kecy za klo-bouk, krávo.“

„Hlídejte si výrazivo a tón, pane Matthews,“ varoval ho konstábl.

„Jinak co? Zmlátíte mě?“ rozchechtal se Matthews. „Překvapuje mě, že už jste to dávno neudělali. Jen do toho, poslužte si. Nic vám nebrání. Já to kliděnkou vydržím.“

Heck se čím dál víc obával, že z tohoto zatčení nic nebude. Matthews si vůbec neuvědomuje, že záznamy z výslechů se pečlivě evidují a nemůžou prostě jen tak zmizet. Když se k tomu přičte, že odmítl právníka a že zvláštní bezpečnostní útvar na něj ani na jeho skupinu nic nenašel, všechno nasvědčuje tomu, že je jen pozér, a ne skutečný hráč.

„Vy se u mlácení lidí nezastavíte, co?“ řekl konstábl. „Kdy jste se rozhodli, že Nathana Crabtreeho zavraždíte?“

„To je kravina.“

„Předtím, nebo až potom, co jste mu na internetu podvácáte vyhrožovali zabitím?“

Matthews nasadil pobavený výraz. „Jestli nemáte nic než tohle, tak vás lituju.“

Na internetu Matthews pravidelně navštěvoval nevybíravé sociální sítě věnované extrémním ideologiím, většinou provozované ze zahraničí. Jejich typickou náplní byly zařklé, nenávistné slovní výměny jedinců vystupujících pod směšnými přezdívkami. V normálních časech by bylo s podivem, že nevzdělaní primitivové jako Nathan Crabtree a ti druzí dva zavraždění, John Selleck a Simon Dean – rádoby politicky angažovaní chuligáni s pilinami v hlavě –, navštěvují jakékoli politické debatní fórum, ale internet podle všeho čím dál víc slouží jako hlásná trouba pro aktivistické cvoky.

Heck se odvrátil od monitoru a přešel přes vyšetřovnu, kde pracovali na operaci Buldok, k nástěnkám s fotografiemi míst činu. Ta místa byla celkem tři, každé v jiné části Hendonu, oblasti kolem sunderlandských starých doků.

První zavražděný, Selleck, zemřel ve zchátralé garáži, druhý, Dean, na břehu kanálu a třetí, Crabtree, pod železničním viaduktem. Z lesklých zvětšenin by mělo být snadno poznat, že všechny oběti jsou běloši mezi pětadvaceti a třiceti, ale nebylo. Následkem mnohočetných úderů do hlavy měli obličej a hrudníky zbrocené krví a další krev je postříkala z rozšklebených šarlatových řezů na krku, takže úplně smazala rysy tváří. Dokonce skryla i poznávací znamení jako jizvy, tetování a piercingy; odhalili je teprve patologové, když mrtvé odvezli a umyli.

K vraždám došlo v srpnu, v rozmezí tří týdnů, a u policistů vzbudily spíš překvapení než nevoli, protože Crabtree a jeho kumpáni byli dobře známí lotři. Hlásili se k volně organizované skupině, která si říkala Národní socialistická elita, a byli to v podstatě skinheadi, jen bez vyholených hlav, a nádavkem fotbaloví chuligáni a drobní drogoví dealři. Posledních pár let zastrašovali místní obyvatele, popíjeli, rvali se a tyranizovali místní mládež a pokoušeli se ji indoktrinovat svou svébytnou verzí extrémního britského „patriotismu“. Horovali proti muslimům, homosexuálům, levičákům a – aby si urvali pár bodů u obyčejných lidí – taky proti pedofilům. Podle všeho brutálně ztloukli jednoho místního důchodce jen proto, že se šušovalo, že je v databázi sexuálních delikventů. Později se ukázalo, že ty zvěsti byly neopodstatněné, ale pachatele útoku se každopádně nepovedlo usvědčit.

„Byl pedofil, ne že ne... a kluci to věděli,“ prohlásil prý Crabtree, když vyšlo najevo, že oběť nic nespáchala. „Bylo potřeba zatnout mu tipec.“

Jenže teď někdo zatnul tipec dotyčným „klukům“.

A to přímo spektakulárně.

První oběť zavlekli do garáže, ztloukli do bezvědomí a pak jí ostrou, masivní čepelí podřízli krk. Tou dobou ještě nebylo zřejmé, o co jde – klidně se mohlo jednat o zpackané loupežné přepadení nebo vyřizování osobních účtů. Jenže v následujících dvou týdnech zemřeli rukou vraha ti druzí dva a bylo nad slunce jasnější, že se jedná o něco většího. Druhou oběť pachatelé mlátili tupým předmětem a pak ji přivázali na plot kolem kanálu a podřízli jí krk stejnou čepelí jako té první. A u Nathana Crabtreeho zašli ještě dál. Než ho

pod železničním viaduktem podřízli, ve vzpřímené poloze ho přivázali ostnatým drátem k cihlovému sloupu.

To třetí místo činu si Heck prohlížel nejdéle.

Ostnatý drát byl sadistický detail. Nejenže měl oběti způsobit co největší utrpení, ale také naznačoval, že vrah si své počínání vychutnával. Ať už to provedl kdokoli – Heck nebyl tak úplně přesvědčen, že jde o dílo více pachatelů, ale neměl ve vyšetřování hlavní slovo –, projevil vůči obětem zanícenou nenávist, zejména vůči Crabtreemu. To by se podobalo Gregu Matthewsovi – na internetu se s těmi slabomyslnými pravičáky porafal tolikrát, že by se toho Heck nedopočítal –, jenže nic z jeho minulosti nenasvědčovalo, že by byl schopen takového násilí.

A navíc tu byl ten zatracený ostnatý drát.

Heck si nemohl pomoci, připadalo mu, že by to v něm mělo probudit nějakou dávnou, hluboko zasutou vzpomínku. Jenže zatím mu unikala.

„Vy si nemyslíte, že jsme dopadli toho pravého, vidíte?“ ozvalo se za ním.

Heck se otočil. Uviděl detektiva seržanta Barryho Granta s jeho typickým zatrpklým úsměvem. Když oddělení sériových zločinů Hecka někam vyslalo jako konzultanta – nebo spíš jako vyšetřovatele-specialistu –, často narážel na určitý odpor, ale v případě seržanta Granta tomu tak nebylo. Ten se k němu zatím choval nadmíru přátelsky.

Grant byl nevysoký chlapík v letech, který byl vždycky jako ze škatulky: kravata mu ladila k saku, košile nosil zapnuté až ke krku a kalhoty pečlivě vyžehlené. Úhledně učesané bílošedé vlasy a brýle v rohovinových obroučkách mu přidávaly roky, takže na policistu v aktivní službě vypadal kapku

staře – ale už mu koneckonců bylo dost přes padesát, takže takový dojem nebyl úplně nemístný. Heck ovšem zjistil, že jeho předností je mozek, ne svaly.

Pokrčil rameny. „Netvrdím, že jsme Matthewse sebrali neopodstatněně. Ale ty tupce podřezal někdo, koho pohánělo hodně silné přesvědčení. Bral to jako misi... a pečlivě si ji naplánoval a do puntíku ji splnil.“

Společně si prohlíželi děsivé fotky. Heck si vedle Granta připadal vyšší než jen něco málo přes metr osmdesát. Měl štíhlou, ale svalnatou postavu, drsné, životem poznamenané rysy a neposlušné černé vlasy, které vypadaly neupraveně, ať si je česal sebevíc. Jeho oblek stejně jako jindy působil zmačkaně a uváleně, i když si ráno vzal čistý.

„Prý si myslíte, že je to dílo jednoho člověka,“ pokračoval Grant. „Ne celé skupiny, jako je ta Matthewsova.“

Heck našpulil rty. Na schůzce po Matthewsově zatčení to několikrát nadhodil, ale měl dojem, že ho nikdo neposlouchá.

„Vím, že to tak na první pohled nevypadá,“ řekl. „Ale uvažuji takhle: Crabtree a jeho kumpáni žili pro pouliční násilí a většinou útočili jako parta. Nejméně pět, šest jich je pořád na svobodě. Navíc jsou napojeni na fotbalové chuligány, takže v případě potřeby můžou povolát do boje celou armádu. A znají to tady jako své boty. Znají každou uličku, každý podchod. Považují celý východní cíp Sunderlandu za svoje hřiště.“

„Tím spíš se zdá nepravděpodobné, že by je zvládl vyřídít jeden člověk,“ namítl Grant.

„Nezdá, pokud taky dobře znal terén,“ řekl Heck. „Ve všech třech případech šikovně vlákal oběti do pasti. Podle

svědků Crabtree před vraždou někoho skoro kilometr honil – jinými slovy, pachatel si ho dovedl, kam potřeboval. Nikdo pochopitelně nedovede toho pronásledovaného popsat. Nestihli si ho prohlédnout.“

„Jako obvykle, co?“

„A to ten dotyčný Crabtreeho pořádně proháň – protáhl ho několika sídlišti.“

Na jiné nástěnce visela velká podrobná mapa Hendonu. Podle výpovědí svědků, kteří honičku letmo zahlédli, do ní někdo červeným fixem zaznamenal pravděpodobnou klikatou trasu, kterou Crabtree urazil –, a také trasy, kterými běželi druzí dva zavraždění, protože všichni tři se z neznámých důvodů uprostřed své běžné denní rutiny najednou za někým rozběhli a honička je pokaždé dovedla přímo na místo, kde byli zavraždění. Každý z těch tří byl v danou chvíli sám, což nasvědčovalo tomu, že vrah vyhlédnutou kořist předem sledoval.

„Máme co do činění s pečlivým plánováním a důkladnou znalostí těch končin,“ poznamenal Heck. „Greg Matthews a jeho kumpáni nejsou žádní guerilloví bojovníci. Je to studentská pakáž. A navíc se nikdo z nich v Sunderlandu nenařadil.“

„Já mám taky o Matthewsovi pochybnosti,“ řekl Grant. „Ale klidně to mohla udělat nějaká jiná parta. Nechápu, proč by to mělo být dílo jednoho člověka.“

„Říkejte tomu intuice, ale podle mě to provedl nějaký... Rambo.“

„Rambo?“

„Zaprvé už jsme prověřili všechny hlavní gangy ve východní části města a k žádnému to nesejí. Zadruhé jsme ne-

zjistili vůbec nic od vašich práškačů, což víceméně vylučuje zbytek zdejšího podsvětí. Takže se obloukem vracíme zpátky na politické kolbiště – k Matthewsovi a jemu podobným. Jenže... můžou o sobě nakrásně prohlašovat, že vedou válku, můžou se oblíkat jako vojáci, ale to ani náhodou nejsou. Kdepak.“ Heck si zamnul bradu. „Hledáme někoho, kdo se pohybuje mimo záběr radaru. Někoho, kdo tady zná každý kout, ale přitom sem nezapadá, je vlk samotář...“

„Nezapomínáte, že jsme na severovýchodě?“ uchechl se Grant. „Násilník, co sem nezapadá? To se pěkně zapotíme, než je prověříme všechny.“

Heck o případu přemýšlel i v policejní kantýně.

Byl čas oběda, takže uvnitř bylo našlapáno, na jídlo si zašli uniformovaní policisté i detektivové v civilu, dopravní strážníci i civilní administrativní pracovníci. Heck byl tady na severovýchodě teprve pátý týden a kromě Granta se s nikým nespřátelil, a tak seděl o samotě v rohu, popíjel čaj a doufal, že detektivové nakonec zadrženého propustí. Bohužel neměli žádné další podezřelé a Heck se zatím při vyšetřování nijak nevyznamenal, takže nemohl čekat, že místní detektivové budou jeho názorům přikládat váhu. Sice zdvořile uznávali, že je z oddělení sériových zločinů, ale nedělalo to na ně bůhvíjaký dojem – a Heck to svým způsobem chápal. Oddělení sériových zločinů sice mělo dobrou pověst, ale sídlilo v Londýně, a ten spousta zdejších policajtů považovala za jiný svět. Mělo pravomoc posílat všem policejním sborům v Anglii a Walesu „konzultanty“, lidi jako Heck, kteří měli zkušenost s vyšetřováním rozmanitých sériových zločinů v různých prostředích, jenže mnoho policistů to považovalo spíš za nemístné vměšování než za pomoc.

„Bacha na mý hrance žvance,“ zaburácel za Heckem čísi hlas.

Těsně vedle něj někdo odtáhl od stolu židli, až zavrzala po linoleu.

„Jé, pardon,“ omluvil se ten uniformovaný policista, protože zároveň brnkl Heckovi o loket a tomu vyšplíchl z hrnku čaj. Ale kdovíjak omluvně se netvářil.

Heck mu příkrynutím dal najevo, že se nic neděje.

Policista si přisedl ke dvěma kolegům, kteří měli stejně jako on tácy navršené jídlem. Těm dvěma bylo odhadem mezi pětadvaceti a třiceti, kdežto tenhle byl starší, pupkatější a působil tak trochu hrubiánsky: zploštělé čelo, rozplácý nos, široká ústa se zažloutlými křivými zuby. Když si sundal reflexní bundu a přehodil si ji přes opěradlo, odhalil soudkovitou postavu a rozbředlé chlupaté paže vyčuhující z ochranné vesty; když si sundal čepici, ukázalo se, že plešatí a řídké mastné vlasy si češe na přehazovačku. Hecka už si dál nevšímal, vyměnil si pár vtípků s kolegy a všichni tři se pustili do jídla.

Uniformovaní policisté mívají obvykle přestávky na jídlo v jinou dobu než zaměstnanci pracující od devíti do pěti, takže ta hlučná skupinka momentálně asi nepracovala na směny, ale přeřadili ji k jinému úkolu – nejspíš vypomáhala s operací Buldok. Heck se zas pohroužil do myšlenek, ale v takhle těsné blízkosti těch žvanilů se nemohl pořádně soustředit, protože ho jejich hovor rušil. Mluvili se silným místním přízvukem. Heck sám taky pocházel ze severu. Začínal v policejním sboru v Manchesteru a teprve později se přesunul k metropolitní policii v Londýně. V hlavním městě už sice žil patnáct let, ale stejně mu připadalo, že sever zná

v mnoha ohledech líp než jih, ačkoli „sever“ je široký pojem – a Sunderland je od Manchesteru pořádně daleko.

Polda, který do něj předtím drcnul, pořád něco mlel. Heck mu sotva rozuměl. „Jo, to teda jo. Divnějšího chlapa jsem snad v životě nepotkal.“

„Ernie Cooper, povídáš?“ zeptal se ho mladší kolega s rovnou blondátou ofinou.

„Jo. Je kapku cvok.“

„Tys dělal práci s veřejností na Wear Street, že jo?“ zeptal se druhý kolega, Asiat.

„Jo.“

„Tam to byla pěkná nuda, co?“

„Jeden by nečekal, že tam narazí na někoho jako Ernie Cooper,“ řekl starší polda. „Mrňavej rodinnej baráček. Zvenku vypadal jako sešlej brloh. Ale takový jsou tam všechny, to dá rozum. Ernie otevřel dveře – kalhoty od obleku, kravata, svetr. Jako by se chystal do kostela nebo tak.“

„Je mi jasný, kam míříš,“ ozval se blondák. „Jde o to, co má vevnitř, že jo?“

„Jo.“

„Já u něj byl loni. Ohlásil rozbitý okna. Malí haranti mu je rozmlátili šutrama.“

„Myslel jsem, že jde do práce,“ pokračoval starší policista. „A tak jsem se zeptal: ‚Jdu nevhod?‘ Ale on na to: ‚Ne, pojedte dál.‘ Tak jsem šel a jenom jsem čuměl.“

„Památník druhý světový, co?“ řekl blondák.

Heck nastražil uši.

„Jo,“ přitakal starší polda. „V životě jsem tolik věcí z války neviděl. A má to všechno dokonale uspořádaný. Dokonale naranžovaný. Jako by mu na tom fakt záleželo.“

„Podle mě je tím přímo posedlej,“ řekl blondák. „Jeho táta Bert byl u commandos nebo tak něco. Dostal metál za statečnost.“

Byla to jen volná asociace, jenže Heck zrovna dumal nad tím, co řekl Grantovi, a rozebíral vlastní myšlenkové pochody, které ho k té poznámce vedly: *můžou se oblíkat jako vojáci, ale to ani náhodou nejsou.*

„A na stěně v obýváku má obří kudlu,“ líčil zrovna starší polda. „Už jenom z tý má člověk nahnáno.“

Heck se na židli otočil. „Mohl byste to zopakovat?“

Těm třem chvíli trvalo, než si uvědomili, že mluví k nim. A pak na něj zůstali nechápavě zírat.

„Nezlobte se... jsem detektiv seržant Heckenburg. Taky dělám na operaci Buldok.“

„Jo?“ řekl ten starší polda, ale dál se tvářil nechápavě.

„Přidělili mě sem z londýnského oddělení sériových zločinů.“

„Jo?“ Tentokrát se ozval blondák. Zjevně to na něj vůbec neudělalo dojem.

„Zaujalo mě, co jste povídali o tom chlapovi... o nějakém Cooperovi.“

„Ernie Cooper.“

„Říkali jste, že jeho táta byl veterán?“

„Jo,“ přisvědčil blondák. „Ale už je pět let po smrti.“

„A kolik je Cooperovi mladšímu?“

Pupkatý polda, který dával nepokrytě najevo, jak ho štve, že ho někdo vyrušil od jídla, pokrčil rameny. „K šedesátce... nebo i přes.“

„Znáte ho?“

„Moc ne.“

„Má škraloup?“

Starší polda se zamračil. „Něco málo. Ale už z dávný minulosti.“

„Násilí?“

„Nic vážného.“

„Ale tvrdíte, že má doma nějaký velký nůž?“

„Jo, ale nepředstavujte si bůhvíco. Je to památka z války, přivezl si ji jeho táta. Kukri. Teďka už to bude starožitnost.“

Heckovi uháněly myšlenky jako o závod. Kukri – často taky nazývaná khukuri – je ostrá, těžká, precizně zakřivená zbraň používaná jednotkami Gurkhů v britské armádě. Proslula tím, že je schopná nejen uštvědit smrtelnou bodnou ránu, ale taky účinně sekát. Cože to povídal jeden z doktorů, kteří ohledávali ty tři nedávné oběti? Něco jako: „Řezné rány jsou velmi hluboké – čepel jediným tahem hladce projela svaly jícnu. Vrah musel použít pečlivě nabroušenou a velmi těžkou zbraň...“

„Byl Ernie Cooper taky u armády?“ zeptal se Heck.

Pupkatý polda pokrčil rameny. „Pokud vím, tak ne.“

„Pracoval ve fabrice,“ dodal Asiat. „A už odešel do důchodu.“

„Je v dobré kondici?“ zamyslel se Heck nahlas. Policisté si vyměnili pohledy. Teď už se tvářili spíš zmateně než podrážděně; nevěděli, co si o tom důkladném výslechu myslet. „O co mi jde... myslíte, že umí běhat? Možná je to důležité, chlapi, vážně.“

Blondák pokrčil rameny. „Viděl jsem ho při kondičním běhu. Mám dojem, že dokonce byl v běžeckém klubu... běhával ultramaratony. Ale v poslední době už asi polevil.“

„Ne, běhá furt, občas ho vídám,“ řekl Asiat. „Ale sám. S nikým jiným ho běhat nevidám. Upřímně řečeno, vlastně jsem ho nikdy s nikým neviděl.“

„A jeho táta byl voják?“

„Jo,“ přitakal blondák. „Bert Cooper. Ten je tady v okolí známá osobnost. Válečnej hrdina.“

„A byl u commandos?“ ujišťoval se Heck. „Víte něco přesnějšího?“

„Nebyl přímo u commandos,“ podotkl Asiat. „Četl jsem v novinách jeho nekrolog. Byl u paragánů. Bojoval v poušti a v Normandii, u Pegasova mostu.“

„No jasně, Pegasův most,“ přikývl blondák. „Tam si vysloužil ty metály. Aspoň to tvrdil můj táta.“

Heck se na židli opřel. „Rád bych se s Erniem Cooperem seznámil, jestli vám to nevadí.“

Starší polda pokrčil rameny. „Proč by mělo?“ Zalovil v kapse. „Můžu vám hnedka dát jeho adresu.“

„Možná by bylo jednodušší, kdybyste nás navzájem představil,“ řekl Heck. „Třeba by to pomohlo prolomit ledy.“

Polda se podíval na svoje společníky, jako by nemohl věřit tak drzému požadavku. „Můžu se předtím aspoň najíst, nebo ne?“

Heck se zvedl. „Já taky potřebuju trochu času, tak hodinu. Můžeme se sejít dole ve dvě?“

„No... tohle snad za hodinu zbaštit stačím.“ Polda mávl rukou k tácu navršenému hranolky, vajíčky, sekanou a klobáskami. Ve szíravější náladě by Heck opáčil, že vzhledem k pupku, který se mu takhle vsedě nadouvá přes opasek jako pneumatika, by měl být rád, jestli se příští hodiny vůbec dožije, jenže tím by si nijak nepomohl.

Navíc už přemýšlel o jiných věcech.
Třeba o Leibstandarte.

„Cože?“ zeptal se Jerry Farthing – tak se ten pupkatý pol-
da jmenoval. „Leibstan... jakže?“

„Celým názvem 1. divize SS Leibstandarte,“ řekl Heck
usazený na sedadle spolujezdce ve Farthingově hlídkovém
voze.

Farthing jel zamyšleně dál. „Takže nacisti?“

„Úderná jednotka bojující v první linii. Totální fanatici.
Většinu jich naverbovali v Hitlerjugend, když byli ještě příliš
mladí na to, aby prokoukli Führerovy kec.“

Farthing se tvářil zmateně. Takhle zblízka se z něj sla-
bě linul nakyslý pach – pot, nemytá podpaží. A s holením
ráno očividně zápolil – hrubou poďobanou pleť měl posetou
drobnými škrábanečky. „Je mi jasný, že tím někam míříte...
Jenom doufám, že to k něčemu bude.“

„Na jednom místě se Leibstandarte obzvlášť předvedla.“
Heck nahlédl do poznámek, které si načmáral do zápisníku.
„U Wormhoudtu. Je to ve farmářské oblasti ve Francii, kou-
sek od Dunkerku. S pomocí samopalů a granátů tam zmasa-
krovali kupu britských válečných zajatců. Umřelo tam osm-
desát lidí... poté, co se vzdali.“

„Sviňárna,“ řekl Farthing, ale bylo na něm vidět, že pořád
nechápe, proč by ho to mělo zajímat.

„To se stalo v roce 1940,“ pokračoval Heck. „Roku 1945
se situace obrátila. Ta esesácká divize se ocitla v zadním voji,
když se Hitlerovy jednotky stahovaly do Německa. V dubnu
jich britské letecké síly celkem dost zajaly u Lüneburgu. Sly-
šel jste někdy o Lüneburgu, Jerry?“

„Kdybych řekl, že jo, tak bych lhal.“

„No, kdyby druhou světovou vyhráli Němci, získalo by to místo hodně neblahý punc. Jako dějiště odpudivého válečného zločinu.“

„Pomstili jsme se za Wormhoudt?“

„Popravili tam nejmíň čtyřicet příslušníků Leibstandarte.“

„S čím kdo zachází, tím taky schází.“

„Jo. Tak to ve válce chodí. Ale nás zajímá způsob popravy.“

„Proč?“

Hecka tohle nenapadlo okamžitě, když zaslechl, že otec Ernieso Coopera bojoval v druhé světové válce a Cooper sám je jí posedlý. Ale když padlo, že byl „u paragánů“, nakoplo mu to paměť – a pořádně.

Samozřejmě tomu pomohl i ten ostnatý drát.

„Britští výsadkáři, kteří ty esesáky zajali, je donutili běžet uličkou hanby,“ řekl. „Víte, co si pod tím představit?“

„Jo. Chlapi se postaví se z obou stran, a když zajatci běžící mezi nima, tlučou je pažbou pušek.“

„Pažbou, polní lopatkou, prostě čímkoli, co jim přijde pod ruku,“ dodal Heck. „A potom – vybavilo se mi, že jsem o tom někde četl – přivázali zajatce ke kůlům. Podle některých líčení je přivazovali ostnatým drátem.“

„Prokristapána,“ vydechl Farthing. Očividně mu došlo, kam tím Heck míří. „*Proboha!* To myslíte vážně?“

„A pak je podřezali.“

„Podřezali...“ Farthing jako by se na okamžik ani nesoustředil na řízení. „Jo, je to podobný tomu, co potkalo Nathana Crabtreeho...“

„Co potkalo všechny tři.“

„Jo, ale s Bertem Cooperem to nejspíš nijak nesouvisí.“

„Ale kdeže.“ Heck otočil v zápisníku list. „Cooperova jednotka z patnácté výsadkové brigády se na tom podílela. Desátník Bert Cooper byl jedním z deseti mužů, které vyšetřovatelé zatkli. Dokonce ho podezírali, že právě on zajatce podřezával. Šest dní ho drželi pod zámkem a posuzovali důkazy.“

Farthing trochu pobledl. „A jak to dopadlo?“

„Propustili ho na základě toho, že prodělal válečné trauma. Místo aby ho obvinili a poslali za mříže, nafasoval čtyři měsíce psychoterapie.“

„Aha... Kde jste to všechno zjistil?“

„Jsou to veřejně dostupné informace, Jerry. Slyšel jste někdy o internetu?“

Farthing pokrčil rameny. „Nenapadlo by mě, co všechno se tam dá najít.“ Zjevně z těch odhalení neměl radost. „Jak to souvisí s jeho synem? Vždyť se to stalo před sedmdesáti lety.“

„No, jeho syn si kupříkladu schoval ten nůž. Nebo to aspoň tvrdíte.“

„Tak moment... Vždyť ani nevíme, jestli je to ten samý nůž. Nejspíš ne.“

Heck po něm vrhl pohled. „To myslíte vážně? Proč by si ho jinak vystavoval na čestném místě?“

„Říkal mi, že ho jeho otec sebral mrtvému Gurkhovi u Madanínu v roce 1943.“

„I kdyby to byla pravda, nevylučuje to, že ho o dva roky později použil k zabíjení zajatých esesáků. Mohl v tom dokonce vidět jistou poetickou spravedlnost.“

Farthing zavrtěl hlavou. „Nezlobte se, ale připadá mi to přitažený za vlasy.“

„Tak se podíváme přímo na Erniero Coopera. Říkal jste, že má v trestním rejstříku záznam za násilí.“

„Ale nic vážného.“

Heck otočil další stránku. „Zranil manželku.“

„Ale stalo se to už dávno, ne?“

Heck četl z poznámek. „V roce 1977. Napadl ji během toho roku dokonce dvakrát. Ve druhém případě to bylo tak vážné, že ho opustila a on skončil na dva měsíce ve vězení. V roce 1979 seděl zase, tentokrát půl roku, protože místní irské rodině vyhrožoval, že ji zabije. Táta od té rodiny si v hospodě pustil pusu na špacír, že když IRA zmasakrovala osmnáct britských vojáků u Warrenpointu, byla to odplata za Krvavou neděli. Ernie Cooper k nim pak v noci zašel, bušil jim na dveře a okna a vyhrožoval, že je ve spánku upálí. Dva roky nato ho odsoudili zas... Dostal podmínku za to, že napadl několik členů Hnutí za jaderné odzbrojení, kteří o Dni veteránů chtěli položit bílé máky k hrobu neznámého vojína.“

Farthing pokrčil rameny. „Jo, ale to byl jeho poslední prohřešek – a kdy to bylo? V roce 1981. Takže se nedivte, že už ho nemáme v merku.“

„Bylo to naposledy, kdy Coopera *zatkli*,“ opravil ho Heck. „Poslední prohřešek to nebyl. Zdá se, že Ernie rád píše dopisy. V místních plátcích mu otiskli tirády proti feťákům, prostitutkám, pedofilům a „špatným rodinám“, jak je nazývá. Tvrdí, že by je to chtělo všechny vyhladit, aby byl v ulicích zase pořádek. To cituju jeho vlastní slova.“

„Prostě je to pravičáckej magor...“

„Před pár lety dostal napomenutí, když nějakému klukovi násilím zabavil skateboard, protože prý obtěžoval celou ulici. Další partu děcek označil za drogové dealery a vyhrožoval jim baseballovou pálkou.“

„No jo, no. Je cholerik.“

„A má obří kudlu, která kdysi posloužila k vraždě esesáků,“ dodal Heck. „Tak co si o tom myslíte, Jerry?“

Farthing rezignovaně přikývl. „No dobře, tak si s ním popovídáme.“

3. KAPITOLA

Sunderlandská čtvrť Hendon se v průběhu času moc nezměnila.

Z valné většiny ji tvořily věkovité řadové domky, zanedbané věžáky a sem tam nějaký zchátralý průmyslový komplex. Už v dobách, kdy tu prosperovaly doky, nechvalně proslula zločinností, a jelikož ji v současné době sužovala vysoká nezaměstnanost, situace byla ještě horší. Heck s Farthingem zastavili v ulici, která byla pro tyhle končiny typická – šňůra řadových domků shlížející na neudržovanou zarostlou parcelu obehnanou sešlým plotem. Průčelí byla ztmavlá špínou a dveře okopané a potlučené. Těch domů bylo celkem deset a jejich řada na obou nárožích končila obchody, ale Heck pochyboval, že by se v nich našlo něco víc než odpadky.

Konstábl Farthing zaparkoval svůj služební Vauxhall Astra před číslem tři, hned u branky v plotě. Když vystoupili, opřel se do nich zářijový vítr. Ráno zuřila bouřka, vozovka byla pořád mokrá a podél obrubníku jedna louže vedle

druhé. Teď sice vykukovalo slunce, ale vítr přes něj co chvíli vrhal cáry šedivých mračen a o teple nemohla být řeč. Kolem nebylo ani živáčka. Záclony v nejbližších oknech se ani nehuly a nikde se nesvítilo.

Farthing zaklepal na vstupní dveře a čekal. Heck postával za ním. Nepřišla žádná odezva, za okny se nerozsvítilo. Farthing zaklepal znova. Pořád nic, uvnitř vládlo ticho.

Ohlédl se po Heckovi a pokrčil rameny. „No, aspoň jsme to zkusili.“

Heck ho ignoroval, podřepl a odklopil víko škvíry na dopisy. „Pane Coopere!“ křikl dovnitř. „Policie. Otevřel byste prosím?“

Z domu se pořád nic neozývalo. Heck zkusil zavolat ještě dvakrát, ale nebylo to k ničemu, a tak se napřímil.

„Vzdáváme to?“ zeptal se Farthing.

„Ani náhodou. Kdyby vás policie podezírala z vraždy tří grázlů z gangu a objevila se vám u dveří, než byste stačil oddělat ty ostatní, otevřel byste dobrovolně?“

„To si snad děláte legraci... Mluvil jsem s ním jenom v rámci výslechů lidí z okolí. Jenom jsem se ptal, jestli v den vraždy Crabtreeho náhodou něco neviděl.“

Heck zalovil pod bundou, vytáhl poskládaný dokument, rozložil ho a přejížděl pohledem. „Nedozvíme se, co přesně viděl, dokud si ho pořádně neproklepeme.“

Farthing vytréštil oči. „To je... to je povolení k domovní prohlídce?“

„Ne, pozvánka do salónu krásy. Jasně, že je to povolení k domovní prohlídce, co by to asi bylo, sakra.“ Heck se oběma dlaněmi zkusmo opřel do dveří, ale ty se ani nehuly. „Jsou bytelné. Zkusíme to vzadu.“ Vykročil po chodníku.

„Vy jste se teda během oběda činil,“ chvátal za ním Farthing.

„Bez vás bych si ani neškrtnul, Jerry. Řekl jsem soudci, že Cooper už se několikrát dopustil násilí kvůli politice.“

„Kvůli politice?“

„Obouval se do hippies a přívrženců IRA. Taky jsem mu pověděl o té impozantní kudle, co jste ji u Coopera viděl. Pochopitelně budu potřebovat, abyste to podpořil vlastní výpovědí.“

„Kristepane... Povídal jsem vám přece, že ten nůž je starožitnost.“

„Bojový nůž je bojový nůž, Jerry.“ Na konci řady domů zahrnuli do zaneřádné boční uličky. „Každopádně máme povolení k domovní prohlídce... A tudy by to mělo jít líp.“

Vzadu za číslem tři úplně chyběla branka a u domu se rozprostíralo mrňavé vydlážděné prostranství. Na rozdíl od okolí bylo čisté a zametené. O uhlák se opíral sušák na prádlo a vedle něj stál košík s kolíčky.

„Já vám nevím,“ utrousil Farthing, když došli k domu. V přízemí měl dveře a okno, obojí zavřené a zřejmě zajištěné zevnitř. „Nerad se někam dostávám násilím, i když mám povolení.“

Heck místo odpovědi hlasitě zabušil a z plných plic zařval: „Pane Coopere, policie! Je to opravdu důležité! Otevřete nám prosím!“ Půl minuty vyčkávali. Pak to Heck zkusil znova. Ale ani další čekání nepřineslo ovoce. Heck se podíval po Farthingovi. „Když jste tu ráno zvonil, tak byl doma?“

„Jo. Pustil mě dovnitř, uvařil mi čaj.“

„Ale teď tu jednoznačně není. Souhlasíte?“

„Jo, vypadá to tak.“

„Fajn.“ Heck vrazil ramenem do zadních dveří a ty se rozlétly, protože zrezivělý zámek okamžitě povolil. Dům tonul v ponurém šeru.

„Policie, pane Cooper!“ zavolal Farthing, když vcházeli do malé uklizené kuchyně. „Máme povolení k prohlídce tohoto domu!“

Pořád žádná odezva. Heck se rozhlédl. „Má to tady jako za škatulky,“ poznamenal.

„Jo, tenhle chlap na sebe dbá.“

„Chová se tak trochu jako voják, co?“

V předsíni stál u předních dveří botník a Heck si všiml dvou párů zablácených tenisek. Přes zábradlí schodů do patra byl přehozený pršiplášť. Až na tyhle drobnosti bylo i tady dokonale uklizeno. Linoleum se blýskalo, jako by ho pravidelně vytírali. Ale opravdové překvapení Hecka čekalo, když vešli do obývacího pokoje, zvětšeného vybouráním příčky mezi ním a jídelnou, takže vznikla poměrně velká obytná plocha. Všechny stěny pokrývaly zažloutlé výstřižky z novin.

Heck si zaujatě četl jeden titulek za druhým.

Sověti započali zimní ofenzívu

Britové triumfují v pouštní bitvě

Přesně jak zaslechl v policejní kantýně, byl tenhle dům zcela zasvěcen druhé světové válce. Všemu, co se jí týkalo. A nebyla to jen nějaká dočasná výstavka. Z tisíců výstřižků pečlivě sesazených k sobě vznikla v podstatě tapeta, nedílná součást domovní výzdoby. A někdo ji provedl opravdu profesionálně; nikde nevykukoval ani kousek omítky. Heck se podíval do míst, která původně bývala jídelnou.

Mussolini vysvobozen z horské pevnosti

Královské námořnictvo plouvá do Pacifiku

Nechyběly zrnité fotografie, které celkový dojem ještě umocňovaly: promrzlí němečtí vojáci, jak se vzdávají v Rusku, britské tanky valící se přes sluncem spálené pláně u El Alameinu, přeživší ze zničené německé ponorky houpající se na vlnách znečištěných ropou jako kusy dřeva. Čtyři černo-bílé fotografie byly zarámované a stály na krbové římse. Ze všech se zubil tentýž mladý voják, většinou s rozčuchanými vlasy a uprášenou tváří. Jeden snímek ho zachycoval v místě, které vypadalo na pouštní hřbitov, a u ramene si držel malého voříška, na jiném třímal kulomet BREN.

„Slyšel jsem o lidech, co žijou v minulosti,“ utrousil Heck. „Ale tohle...“

„Do prdele!“ skočil mu do řeči Farthing. „Ten nůž je pryč.“

Stál u police, na které se vyjímaly různé pamětní předměty. Byla tam dvě vyznamenání ve tvaru černého, bíle olemovaného kříže připevněného na černo-bílo-červené stuze – Heck v nich poznal Železný kříž druhé třídy. V nástěnné vitrínce trůnil vyrudlý červený baret se stříbrným odznakem zpodobňujícím orla se zkříženými dýkami v pařátech. A vedle byl na zdi držák a v něm zahnuté dřevěné pouzdro obtočené černou kůží, s ostrou kovovou špičkou.

Heck ani nepotřeboval odborné znalosti, aby poznal pochvu na kukri. Nůž jako takový chyběl, ale zůstali tu jeho dva menší bratříčci čakmak a karda sloužící k jeho broušení.

„Třeba ho jenom odnesl nechat vyčistit nebo tak něco,“ nadhodil Farthing.

„I to by bylo kapku podezřelé, nezdá se vám?“

Než stačil Farthing cokoli říct, dům se zachvěl a pak znova a znova. Po schodech dusaly těžké kroky, a pořádně rychle. Heck i Farthing se oba naráz vrhli ke dveřím a na okamžik se jeden druhému zamotali pod nohy. Když konečně vběhli do předsíně, už jen zahlédli vysokou postavu ve světlehnědé teplákové soupravě, jak vybíhá z předních dveří a zabuchuje je za sebou. Heck se k nim dostal první, jenže ho zaskočil zvláštní bezpečnostní zámek. Lomcoval klikou a mačkal tlačítko, ale marně.

„Pusťte mě k tomu,“ prosmykl se kolem něj Farthing.

Povedlo se mu dveře otevřít a oba se vyřítili ven.

Ulice už zela prázdnotou, ale okamžitě zaregistrovali dvě věci: přední pneumatika policejního vozu byla rozříznutá až na kordovou vrstvu – jako by do ní někdo prudce sekl těžkou čepelí – a brána v plotě naproti přes ulici byla otevřená a houpala se v pantech.

„Do hajzlu!“ zařval Farthing a rozběhl se ke svému autu.

„Co je za tím plotem?“ zeptal se Heck a zamířil k bráně.

Farthing hmátl po vysílačce. „Co... Jo, tamhle. Tam není nic, jenom průmyslová pustina.“

„Dá se tam vjet autem?“

„Když nevyměním pneumatiku, tak těžko...“

„Na pneumatiku kašlete!“ Heck proběhl brankou. „A přivolejte posily!“

Za plotem se z mírného svahu chaoticky klikatila vyšlapaná pěšina, stáčela se skrz hustý porost netýkavek, jejichž tobolky byly teď v září zralé a praskaly, kdykoli o ně Heck zavádil. Viděl na desítky metrů daleko, ale po Cooperovi nikde ani památky, což ho znepokojovalo. Vždyť tomu chlapovi už

má být kolem šedesáti. Ale co dalšího to o něm povídali – že závodně běhal? Heck tiše zaklel. Mezi policajty znal fanatiky do fitness, kteří byli samí sval a sršeli energií i hluboko po šedesátce.

Vylovil z kapsy vlastní vysílačku, oběhl trs bolševníku a zjistil, že cesta pokračuje podél zrezivělého plotu. O kus dál v něm zela díra a za ní se rozblácená pěšina vinula pod tmavý oblouk železničního viaduktu, ze kterého kapalo. Heck po ní uháněl a měl co dělat, aby v kožených šněrovacích polobotkách neuklouzl.

„Tady detektiv seržant Heckenburg,“ křikl do vysílačky. „Operace Buldok. Přepínám.“

„Ano, seržante?“

„Pronásleduji člověka podezřelého z vražd těch neonacistů. Potřeboval bych posily a mít u vysílačky někoho, kdo to tady zná. Přepínám.“

Trvalo několik vteřin, než se dočkal odpovědi, ale nebylo divu, jelikož už čtyřicet metrů běžel pod viaduktem. Když se konečně vynořil na otevřené prostranství, uviděl před sebou blátivou stezku poházenou cihlami a kusy drátu, která vedla skrz rozbitou bránu na dvůr nějaké neurčité opuštěné budovy.

„*Nezlobte se, seržante, ale můžete mi potvrdit, že pronásledujete člověka podezřelého z těch vražd v Hendonu? Přepínám.*“

„Potvrzuji. Jmenuje se Ernest Cooper, běloch, dost vysoký, asi tak metr devadesát, kolem šedesáti let.“

„*A kde přesně jste?*“

„To je právě ten problém – nemám ponětí.“ Heck by si nejradši nafackoval. Nezapamatoval si Cooperovu adresu

a z povolení k prohlídce ji přecíst nemohl, protože ho upustil v domě. Věděl jen tolik, že je někde ve východní části Sunderlandu.

„Můžete se spojit s konstáblem Jerrym Farthingem?“ Nezapamatoval si ani Farthingovo služební číslo, za což by si zasloužil další černý puntík. „Ten to bude vědět.“

„Dobře. Čekejte.“

„Čekat nemůžu,“ utrousil Heck pro sebe a proběhl bránou na rozlehlou plochu vysypanou škvárou, asi někdejší parkoviště. Necelých třicet metrů před ním se tyčila sešlá budova. Z horních pater na něj civěla vytlučená okna. Ze zdi trčela ve výšce nějakých čtyř, pěti metrů zrezivělá kovová konstrukce, zbytek stříšky, pod kterou nejspíš zastavovaly nákladáky. Tu a tam zůstaly kusy oprýskaných cedulí, ale přecíst se nedaly.

Heck váhal, jestli má jít dál. Je možné, že by Cooper při své skvělé kondici utekl až sem? Ale neměl přece kam jinam běžet. Celá situace Hecka znepokojovala, protože jestli je Cooper pachatel – a vypadalo to, že ano –, tak prchl buď proto, že ví o nějakém útočišti, kam se může zašít a uchovat si osobní svobodu, anebo chce hlavně dokončit vytyčený cíl, kterým je likvidace gangu Nathana Crabtreeho. Anebo obojí naráz.

Heckovi bylo jasné, že ho musí dopadnout hned teď, a tak vykročil k budově a rozhlížel se po nějakých identifikačních bodech, které by mohl nahlásit ústředně. Většina vstupů v přízemí byla zabeďněná, ale z prostředních dveří bednění popadalo, takže zely do černé prázdnoty.

Heck jimi prošel s nejvyšší opatrností.

Obklopila ho neprostupná temnota – ale jen na moment. Brzo rozeznal zdroje slabého světla a jeho oči se šeru při-

způsobily, takže se před ním vyloupila prostora připomínající nevelkou vstupní halu. Byla z poloviny zatopená vodou a všude se válely cihly a kusy omítky. Kdyby se tudy někdo pokusil naslepo proběhnout, nejspíš by si zlámal kotník. Heck postupoval pomalu, opatrně našlapoval na prkna a popadané trámy. Další dveře vedly do prostorné haly, kterou procházela dlouhá, nepříjemně úzká chodba se stěnami z drátěného pletiva. Visely do ní kabely a kusy tepelné izolace popadané ze stropu a vynořit se z ní dalo až po nějakých padesáti metrech.

Zase se zarazil. Když půjde dál, koleduje si o trable. Cooper má nuž kukri – a očividně se s ním umí ohánět. Jediným švihem vyřadil z provozu policejní auto. Když už je o tom řeč... Heck vztekle zaskřípal zuby při pomýšlení na Jerryho Farthinga. Zkušený polda jako on by měl vědět, že kontrolovat poškození erárního autáku má mnohem menší prioritu než zadržet podezřelého. Ale on to nepochybně ví. Odmítl se připojit k pronásledování, protože mu chybí motivace. Heck si nebyl jistý, jestli je důvodem strach, nebo lenost, ale ten hajzlík rozhodně není žádná hvězda.

Vtom ke svému úžasu zaslechl zvenčí vrčení motoru.

Prošel zaneřádnou vstupní halou zpátky a bodly ho výčitky svědomí, když uviděl, jak na parkovišti kolébavě zastavuje Farthingova astra, přední pneumatiku rozpáranou na cáry. Chvatně k němu zamířil. „Dal jste ústředně vědět, co se děje? Já jsem jim nedokázal popsat –“ Zarazil se.

Ze sedadla řidiče se pomalu vysoukal Farthing, bledý jako křída a celý zpocený, a z druhé strany vystoupil někdo další. Štíhlý, vysoký muž přes metr devadesát. Bylo mu k šedesátce, měl hranatý obličej a bleděmodré oči. Šedivé vlasy měl ostříhané tak nakratičko, že vypadaly jen jako kulatá

záplata na lebce, a pod nosem upravený šedivý knír. Byl oblečený v hnědé teplákové soupravě s khaki páskem a za ten pásek si k levému boku zastrčil nůž kukri. Byl to pozoruhodný výtvar; čepel se oslnivě blyštěla a konec rukojeti byl vytvářen jako lví hlava. Kromě toho ale třímal ještě střelnou zbraň – devítimilimetrový luger, ikonickou pistoli Třetí říše – a mířil s ní přímo na Farthingovu hlavu.

Nechali jsme se ošálit, uvědomil si Heck. Vyrázil z domu přímo k bráně v plotě a vůbec ho nenapadlo, že pronásledovaný by se mohl skrývat mnohem blíž – pod policejním vozem anebo příkrčený za ním.

„Řekni mi, žes napřed stačil zavolat na stanici,“ obrátil se k Farthingovi.

Ten ho ale nevnímal, protože drmolil na svého únosce. „Pane Coopere... tohle nemá cenu. Nezasťelíte nás. No tak, nemůžete přece –“

„Zmlkni,“ uťal ho Cooper tiše, ale rázně.

„Heleďte, jenom jsme vám přišli položit pár otázek –“

„Zmlkni, povídám!“

„Proboha, člověče... nemůžete nás zastřelit!“

„Neudělejte nic ukvapeného, pane Coopere,“ varoval ho Heck.

„Ukvapenost naznačuje něco zbytečného, nesmyslného, marného.“ Cooper mluvil se sunderlandským přízvukem, ale vytríbeněji než většina místních. Mávl pistolí, aby Farthingovi naznačil, že se má postavit vedle Hecka, a ten bez námitek poslechl. „Ujišťuji vás, seržante Heckenburgu, že to k čemu se chystám, takové nebude. A teď prosím vyprázdněte kapsy. Vyndejte z nich veškeré zbraně, veškeré komunikační prostředky a položte je na zem. Až to uděláte, zvedněte ruce nad hlavu.“

Heck se sehnul a vyskládal na zem vysílačku, mobil a pouta. Cooper ho pozoroval, upřeně, ale bez náznaku emocí. Jeho bleděmodré oči připomínaly Heckovi skleněné oči plyšáků; tak nepřirozenou barvu v životě neviděl.

„To vypadá na původní luger ze čtyřicátých let, pane Coopere,“ poznamenal. „Taky válečná kořist?“

„Dovnitř!“ kývl Cooper pistolí k otevřeným dveřím za nimi.

Heck se nehýbal z místa a protahoval si prsty. Rozhlédl se. Nebyli na dohled žádné výškové budovy, viděl jen vysokánské siluety dávno opuštěných jeřábů. Slunce už nesvítilo, nebe se zatáhlo vatou bezbarvých mračen.

Cooper namířil Heckovi přímo na tvář. „Hněte sebou.“

Heck se s rukama nad hlavou otočil. Farthing udělal totéž a trochu přitom klopýtl; vypoulené oči mu v upoceném žábím obličejí lezly z důlků.

„Ještě jste z toho nikdy nezkoušel vystřelit, co?“ prohodil Heck přes rameno.

„Ujišťuju vás, že je plně nabitá,“ odvětil Cooper.

„Jo, ale jak to podle vás dopadne, když z ní zkusíte vystřelit... poprvé po sedmdesáti letech?“

„Nezastavujte se,“ poručil Cooper.

Blížili se k tmavému vchodu. Farthing zaúpěl. Heck se po něm po očku podíval; konstábl byl bledý jako stěna a na tvářích se mu leskly slzy.

„Takhle se z průšvihů nedostanete, pane Coopere,“ řekl Heck. „Když nás zastřelíte, co potom?“

„Na tom *vám* nemusí záležet.“

„Ale co bude s vámi? Když budete sedět ve vězení, tak si to se zbytkem Crabtreeho gangu nevyřídíte. Mohlo by to

dopadnout přesně opačně. Crabtreeho kámoši určitě mají za mřížemi známé...“ Uvnitř budovy to páchlo plísní a pod nohama jim křupaly úlomky cihel a další nepořádek.

„Kdybch se bál odplaty, nikdy bych se nevydal na tuhle dráhu,“ odtušil Cooper.

„Jakou dráhu máte na mysli?“ zeptal se Heck. „Oddělat pár nácků? Pokračovat v otcově skvělém díle?“

„Otec byl nejlepší z nejlepších. V nejtemnějších dobách téhle země bojovníci jako on zazářili.“

„Škoda, že se nedržel jen toho boje, co? Škoda, že to pracoval na válečného zločince.“

„Popravit lidi zodpovědné za tak odporné skutky není žádný zločin.“ Cooperovi se nepatrně napjal hlas. „Otec byl čestný člověk. Věřil ve spravedlnost a tvrdý postup vůči zlu. Celou dobu... až do samého konce.“

Došli ke vstupu do pletivové chodby s uvolněnými kabely a kusy izolace. Otevřený prostor za ní tonul v ponurém přítmí.

Farthing už skoro brečel nahlas.

„A jaké zlo páchal Nathan Crabtree a jeho kámoši?“ zeptal se Heck. Šel dál a očima těkal ze strany na stranu.

„Už jen to, že se potřebujete ptát, o vás něco vypovídá... Ale jejich hlavním proviněním je, že jsou, jací jsou.“

„Vy se s jejich názory neztotožňujete? Já zasn.“

„To jen dokazuje, jak málo toho víte, seržante. Taková sběř... Označují se za Brity, a přitom terorizují slabé a trestají nevinné. Označují se za vlastence, a přitom zostouzejí naši vlajku, očerňují naše jméno...“

„Jak jste to provedl?“ zeptal se Heck. „Jak jste je vlákal do pastí? Odhaduju, že netušili, že mají co do činění s trénovaným běžcem.“

„Co to děláte?“ probral se ze slzavého otupění Farthing. „Nechceme to vědět, pane Coopere, zapomeňte na to. Nechceme vědět nic.“

Cooper jako by jeho výbuch nevnímal. „Těm dvěma poskokům jsem dělal návrhy. Sexuální. Jednomu na veřejném záchodku. Druhému, když šel přes park.“

„To to bylo tak jednoduché?“ řekl Heck.

„Prostoduchá zvířata jednají pudově. A pokud jde o Crabtreeho, tomu jsem předvedl jisté fotky, které jsem našel na internetu. V hospodě jsem mu je nabídl k prodeji. Bylo mi jasné, že se za mnou požene, jak dlouho budu potřebovat.“

„A když jste dorazil na předem vyhlédnuté místo, tak jste se vždycky prostě otočil a vytáhl luger?“

„S dobyt看kem je snadné pořízení. Byla hračka poslat je do bezvědomí. Kdyby se někdy vašim lidem z laboratoře dostal do ruky můj kukri, nenašli by stopy krve jenom na čepeli, ale zrovna tak na lví hlavě na rukojeti.“

„Nenajdou nic, pane Coopere,“ pokusil se Farthing o mužnější tón. „Máte moje slovo. Heleďte... my jsme Crabtreeho a tu jeho náckovskou partu taky nemohli vystát. Jsme rádi, že je po nich. Moc jsme se při vyšetřování nesnažili...“

„Rád bych vám věřil, konstáble Farthingu,“ řekl Cooper. „Opravdu. Jenže v moderní Británii už establishment – zdrogovaná nemorální sebranka, která vzešla z šedesátých a sedmdesátých let a které ochotně sloužíte – mnohokrát předvedl, že ho vůbec nezajímá domáhat se spravedlnosti pro utlačované. Mnohem víc energie vynakládá na to, aby hájil práva odpudivých existencí. Takže ne, nevěřím vám.“

Heck mlčel. Blížili se na konec pletivové chodby, ale těsně před ním visel ze stropu špinavý cár polyetylénu.

„Chápu, že nás nemáte v lásce.“ Farthing už zase kňoural. „Ale k čemu vám bude zabít dva poldy? Heleďte... já mám ženu a tři dcery! Co s nima udělá, když už mě nikdy neuvidí? Co si počnou?“

„Válka taky připravila spoustu žen o muže a spoustu dětí o otce,“ odvětil Cooper. „A zvládly to.“

„Nechte toho!“ vyštěkl konstábl přiškrceným hlasem a prudce se otočil. Vypoulené oči se mu v bezkrevné vyděšené tváři leskly jako mokré skleněnky. „Jestli se to chystáte udělat, tak to prostě udělejte! A nechte si od cesty ty svoje obehnaný povyšenecký kecý, že každéj kromě vás je novej Hitler!“

Heck využil toho odvedení pozornosti, taky se otočil, škulb cárem polyetylénu a celý ho strhl, takže Coopera zasy-pala hromada promočené izolace.

Nepovalila ho, ale aspoň na okamžik ho zastavila a oslepila. Neviděl tudíž, že se po něm Heck vší silou ohnal pěstí, a jen vyhekl, když ho rána zasáhla. Na cáru izolace se rozprskl malinový flek, ale Cooper se přesto udržel na nohou. A hned se pokoušel vymotat a znovu zamířit lugerem.

„Zdrháme!“ popadl Heck Farthinga za rukáv.

„Cože... Kam?“

„Kamkoli! Prostě sakra zdrhej!“

4. KAPITOLA

Společně běželi, ani nevěděli kam. Podlaha haly byla všude kolem zaneřádná sutí a navíc se ocitli v otevřeném prostoru – neměli se za co přikrčit a kam se schovat. Heck se ohlédl. Cooper už klopytal ven z pletivové chodby.

„Tamhle dolů!“ zavřeštěl Farthing. Nalevo se otvíral otvor, kterým sestupovalo ocelové schodiště a mizelo v hustém šeru.

Bez rozmyšlení se po něm pustili. O nějaké tři metry níž je schodiště vyplivlo v betonové chodbě, ze které vedla spousta dveří. Na konci, o nějakých osmdesát metrů dál, se slabě linulo světlo. Rozběhli se tím směrem a po pár vteřinách uslyšeli dusot těžkých kroků po kovových schodech.

„Kristepane,“ zasípal Farthing.

Míjeli jedny dveře za druhými, ale za všemi viděli jen plesnivé stěny a shnilé trubky. Heck se ohlédl. Cooper už je pronásledoval chodbou, jeho vytáhlá silueta se jasně rýsovala proti světlu prosakujícímu ze schodů. Spíš šel, než běžel, ale dlouhými svižnými kroky. Heckovi nešlo do hlavy, proč po nich v úzkém prostoru nestřílí. Že by dost dobře neviděl?

Vyloučit se to nedá – je mu skoro šedesát a nevzal si brýle. V tom případě by se potřeboval dostat obětem blíž. Tím se aspoň trochu zvyšovaly jejich šance.

Heck nasměroval Farthinga za roh a vynořili se v další hale. Bylo v ní míň světla než v té o patro výš, ale podlahu měla zrovna tak zaneřáděnou a taky se tu nedalo nikde schovat.

„Do... prdele,“ zakoktal Farthing.

Heck ho postrčil k širokým dveřím a za nimi se ocitli ve vysoké chodbě, dost široké na to, aby jí projely vysokozdvížené vozíky. Hnali se dál a dunění jejich kroků se odráželo od stěn. Po nějakých padesáti metrech se vynořili v někdejším vnitřním nákladovém prostoru, kam kdysi zajížděly kamióny – v hale připomínající hangár, do které trčela řada betonových ramp. Všude se válely odpadky a suché listí a páchlo to tu motorovým olejem.

Nebylo kudy utéct ven. Heck se celý udýchaný díval na obří ocelová vrata, která je dělila od vnějšího světa. V chodbě za nimi zase zaduněly těžké kroky.

„Sakra!“ sykl Farthing.

Proběhli dveřmi po pravé straně a ocitli se v labyrintu navzájem propojených kanceláří a chodeb. I tady se všude na zemi válelo smetí a tmu prořezávaly pruhy světla z oken, ačkoli jich většina byla zabedněná vlnitým plechem. Když zahnuhli za několik rohů, dorazili do poslední místnosti a zjistili, že nemají, kam běžet dál.

Zastavili se, celí propocení. Farthing se zlomil v pase, ale Heck mu naznačil, ať ani nedutá.

Několik vteřin tiše naslouchali.

Zničehonic se rozhostilo naprosté ticho.

„Prokopeme si cestu ven,“ prohlásil Farthing a vrhl se k oknu, ve kterém pod plechovým příkrovem chybělo sklo.

„Moment!“ zašeptal Heck.

Zase znehybněli. Pořád se nic neozývalo. Že by se tomu maniakovi ztratili? Anebo se k nim nehlučně plíží?

„*Už toho mám dost, do prdele!*“ ucedil Farthing, ale Heck ho chytil za paži.

„Počkej ještě! Měl možnost po nás vypálit, ale neudělal to. Možná se potřebuje dostat blíž.“

„No a?“

„Tak ještě počkej! Nevíme, jak pevně ten plech drží. Když budeme pět minut dělat bengál, tak ho zavedeme přímo sem.“

Farthing si olízl rty. „Běž se kouknout, kde je... A já to zkusím vypáčit potichu.“

Heck se po špičkách vrátil ke dveřím a zastavil se u nízké police, na které se válel zapomenutý hasák. Byl starý a reza-vý, ale uspokojivě těžký. Popadl ho a vykoul do šeré chodby. Nalevo se lomila do pravého úhlu, takže moc daleko nedohlédl; napravo se asi po čtyřiceti metrech ztrácela ve tmě. Ohlédl se po Farthingovi, který se opíral do okrajů vlnitého plechu. Bednění se se skřipěním trochu pohnulo. Konstábl se na Hecka podíval.

„Vidíš? Pár kopanců, a vyletí to ven!“

Heck mu naznačil, ať ještě chvílku počká, vyklouzl na chodbu a došel k ohybu. Za ním chodba pokračovala asi dvacet metrů k čemusi, co vypadalo na nouzový východ. Pospíšil si tam a vzal za kliku, ale ani se nehнула. Zamyslel se, ale vtom za sebou uslyšel bouchání. Bylo mu jasné, že je to Farthing – že začal kopat do plechu na okně.

Sprintem se rozběhl zpátky, a když zahnul za roh, uviděl, jak se z šera na konci chodby noří Cooperova vysoká postava s namířenou zbraní.

„Ty pitomče!“ vtrhl Heck zpátky do místnosti.

Farthing pořád zápolil s vlnitým plechem; polovinu se mu ho povedlo vyrazit, ale druhá pořád držela. „Nevěděl jsem, kde jsi!“ zaúpěl. „Myslel jsem, že tě sejmul!“

„Debile zasraná!“ Heck popadl kancelářskou židli a mrštil jí proti oknu.

Ohlušivě to třesklo, zbytek vlnitého plechu vyletěl ven a zvenčí se dovnitř vlilo mdlé světlo. Farthing proskočil prázdným okenním rámem jako první. Heck ho následoval a vycítil, že ve dveřích za ním se objevila postava s pistolí.

„Do prdele!“ zařval Farthing.

Nebyli venku.

Ocitli se v dalším uzavřeném prostoru, v nějaké garáži, až na prach a suť prázdné. Farthing klopýtal k vratům, mezi jejichž křídly prosvítalo škvírou denní světlo. Heck se otočil zpátky k oknu. V rámu se rýsoval Cooper se zkrvavenou bradou a zíral na ně přes hlaveň pistole.

Heck po něm mrštil hasákem.

Hasák se jako nezřetelná šmouha mihl vzduchem a zasáhl cíl doprostřed hrudi. Cooper se s vyheknutím svalil. Heck se napjal a užuž se chystal prolézt oknem zpátky a vrhnout se po něm, když vtom mu došlo, že nezaslechl zarachocení upuštěné pistole. A tak se rozběhl k vratům, která se Farthing pokoušel vyrazit ramenem. Připojil se k němu a kopl do nich levou nohou. Závora na druhé straně se zapraščením povolila. Vrata se rozlétla a dovnitř se vevalil čerstvý vzduch. Vyklopýtali na dvůr, který se zřejmě táhl podél zadní strany

budovy a tlely na něm vraky aut a nákladáků. V cestě ven jim bránila cihlová zeď, asi tři a půl metru vysoká.

„Tudy,“ ukázal Heck doleva.

Asi o šedesát metrů dál se tyčila vysoká železná brána. Byla zavřená a zajištěná řetězem, ale mezi železnými křídly a cihlovým obloukem nad nimi zela docela široká mezera. Museli by k ní pořádný kus vylézt, ale nebylo to nemožné.

Farthing zavrtěl hlavou. „N-ne... tudy!“

Ukazoval doprava, kde se za kostrou dodávky, jen nějakých třicet metrů daleko, tyčila užší brána – a tahle byla dokořán. Instinkt Heckovi našeptával, že dělají chybu – jenže Farthing už se k té bráně hnal. Heck se rozběhl za ním a v běhu se ohlédl. Cooper pořád nikde. Hasák mu ušetřil pořádnou šlupku; třeba ho vyřídil nadobro. Ale spoléhat se na to nedá.

„Do prdele, to snad ne!“ zařval Farthing. Když oběhl dodávku, uviděl, kam úzká brána vede – do slepé uličky, na menší dvorek také obehnaný vysokou zdí. Tu navíc korunovaly skleněné střepy.

Za nimi zaskřípěly panty a vrata garáže se otevřela.

Heck popadl Farthinga za límec a strhl ho do kleku, aby je kostra dodávky aspoň trochu kryla. Sám sebou plácl na beton a podíval se mezerou pod vrakem. Vynořily se za ní Cooperovy kulhající nohy. Zjevně byl zraněný, belhal se a ztěžka funěl. Pomalu, obezřetně postupoval vpřed a rozhlížel se po kořisti.

„Ten to nevzdá, co?“ vydechl Farthing. Sedl si vedle Hecka a opřel se zády o potlučenou karosérii. Tvář měl úplně bílou a perlily se mu na ní kapky potu. „Fakt... fakt nás chce oddělat.“

„Nemá na vybranou,“ ucedil Heck a dál Coopera pozoroval.

Cooper popošel asi o deset metrů a zřejmě váhal, co dál. Jestli se vydá doprava, tak si jich co nevidět všimne. Jestli doleva, k té zamčené bráně, tak se jim třeba povede vklouznout zpátky do garáže a utéct mu.

Střelci trvalo několik mučivých vteřin, než se rozhodl, a pak opatrně vykročil doleva. Heck tajil dech, ale Farthingovi to dělalo potíže. Pomalu syčivě vydechl.

„Šššš,“ tlumil ho Heck.

Cooper šel přes dvůr a prohlížel každou píď.

„Zvládneš proběhnout tou fabrikou zpátky?“ obrátil se Heck k Farthingovi.

Ten se zatvářil zděšeně. „Celou... celou tu cestu?“

„Podle mě je mu jasné, že ta menší brána nikam nevede. A tak jde zkontrolovat tu druhou. Lapil nás do pasti. Je jen otázkou času, kdy nás najde. Musíme vypadnout.“

„Já nevím...“ Farthing zavrtěl hlavou a chytil se za levou stranu hrudi. „Nevím, jestli je to srdcem, nebo...“

„Srdcem?“

Na obličeji mu vyrážely další a další krůpěje potu; teď už nebyl bílý, ale prozelenalý. „Něco je špatně. Nejsem v kondici... to asi vidíš.“

Heck zase nakoukl pod auto. Cooperovy nohy už byly celkem daleko, odhadem tak šedesát metrů. Jestli je vážně krátkozraký, tak už by to mohlo stačit, aby riskli útek. Jenže Farthing má problémy se srdcem?

„Když se má něco podělat...“ utrousil si pro sebe. Ohlédl se po Farthingovi. „Říkals, že máš ženu a tři dcery?“

Farthing se zkrabaceným čelem polkl a přikývl.

Heck si povzdechl a bez otálení se rozhodl. „Když vběhnu zpátky dovnitř, snad odlákám jeho pozornost. Jestli se mi to povede, zvládneš aspoň doběhnout k té druhé bráně?“

„Nevím, jestli ji dokážu přelézt...“

„Jerry, já vím, že je ti blbě, ale něco udělat musíš. Nepřihrnou se ti na pomoc jednotky SAS!“

Farthing se tvářil zmučeně, ale nakonec přikývl. „Asi... asi spíš přelezu tu bránu, než bych se zvládnul vrátit přes celou fabriku. Zvláště když ho odlákáš. Ale... co když se ztratíš? On se tu vyzná!“

Heck pokrčil rameny. „Musím to risknout.“

„Ale je to risk jako hrom!“

„Mě aspoň doma nebude nikdo postrádat.“

Heck zase nakoukl pod dodávku – Cooper už dorazil až na konec dvora. Teď, nebo nikdy. Otočil se k Farthingovi a podal mu ruku. Ten se zatvářil užasle, ale pak přikývl a stiskl mu ji. Dlaň měl celou upocenou.

Heck se vymrštil a rozběhl se k vratům garáže.

Byl přesvědčený, že najít cestu bludištěm staré továrny nemůže být bůhvíjak obtížné, ale představit si ji neuměl. Bude muset prostě běžet a nezastavovat. Když ale v půli cestě ke garáži uviděl, že se Cooper otáčí a sprintuje k němu, trochu ve svém odhodlání zakolísal. Blesklo mu hlavou, že změni směr, vyřítí se přímo proti tomu šílenci a složí ho ragbistickým chvatem. Ale ne, ten parchant přesně tohle potřebuje – aby se k sobě dostali blíž. Jakmile ho bude mít na mušce, tak vypálí.

S touhle myšlenkou Heck vběhl do garáže. Před ním se rýsoval prázdný okenní rám a Heck byl tak nadopovaný adrenalinem, že věřil, že jím zvládne bez zastavení proskočit.

A třeba na druhé straně najde ten hasák, znova jím Coopera sejme a zraní ho ještě hůř...

Zakopl.

Když už mu k oknu chyběly poslední tři metry, připletl se mu pod nohu kus vlnitého plechu. Rozplácl se jak dlouhý tak široký, odřel si dlaně o betonovou podlahu plnou střepeň a narazil do ní bradou, až mu zajiskřilo před očima.

Překulil se na záda a rychle se snažil otřepat – jenže to už se k němu šerou garáží přízračně blížila Cooperova vysoká postava. Zastavila se metr od něj. Navzdory věku a tomu, co měl za sebou, působil Cooper pozoruhodně klidně a svěže, jen čelo se mu lesklo potem a na bradě mu zasychala krev. V jedné ruce třímal kukri. Ve druhé luger namířený přímo na Hecka.

„Přestože jste mě pořádně potrápil, seržante, bude mi to líto,“ pronesl. „Byl jste úctyhodnější protivník než ti ostatní. Berte to jako pochvalu.“

A vypálil.

Anebo se o to aspoň pokusil. Věkovitý zarezlý mechanismus ho zradil. Pistole mu v ruce vybuchla, v oslnivém záblesku a s hřmotem trhaného kovu.

Heck zamžikal a příkrčil se, protože ho zasypaly žhavé železné úlomky a kousky čehosi měkčího a vlhčího. Srdce mu poskočilo až do krku, ale exploze ho nezranila. Opatrně otevřel oči – a zjistil, že Cooper pořád stojí na nohou, ale ve tváři je bledý jako stěna a v očích má skelný pohled. Pomaličku otočil hlavu a zadíval se na seškvařené maso v místech, kde míval pravou ruku. Ironií osudu pořád držel to, co zbylo z pistole – viselo mu to na jediném zbývajícím prstu, i když z něj zůstala spíš jen kost než maso.

Nůž mu s třesknutím upadl na zem a z hrdla se mu dral zmučený jek, ale než se stačil rozeřvat naplno, Heck se vymrštil na nohy a dvakrát ho praštil pěstí do břicha. Třetí ránu ho nabral do zubů a zvrátil mu hlavu dozadu.

„Obvykle raněné netluču,“ řekl, obešel vrávorajícího Coopera a ušetřil mu čtvrtou a pátou ránu. Tou poslední ho konečně poslal k zemi. „Ale aspoň je to ten *tvrdý postup*, který by se zamlouval vašemu otci.“

„To jsem se před tebou ztrapnil, co?“ řekl Farthing.

Heck se po něm ohlédl. Postával u vrat garáže a usrkával z papírového kalíšku kávu. Oblečení měl pořád provlhlé a štípaly ho rozedřené dlaně, i když už mu je záchranáři ošetřili. Dvorem továrny se nesly hlasy a všude parkovaly policejní vozy; majáčky na jejich střeších se líně, hypnoticky otáčely. Sanitka odvázející Ernesta Coopera připoutaného k jednomu z kolegů inspektorky Higginsonové se pomalu dala do pohybu a zamířila k otevřené bráně. Inspektorka ji vzápětí následovala v neoznačeném policejním autě.

Farthing, pořád celý pobledlý, si tiskl čepici k břichu, jako by se propadal hanbou. Tvářil se napjatě a ustaraně.

„Ztrapnil?“ Heck pokukoval po garáži, kde se činil policejní tým. Když se ujistili, že zdeformovaný zkrvavený kus kovu, který býval lugerem, už není nebezpečný, sebrali ho kleštěmi a zrovna ho strkali do sterilního sáčku.

„Aby ne. Div jsem se nepodělal strachy.“

„A myslíš, že já na tom nebyl podobně?“ opáčil Heck.

„No jo... jenže tobě neruply nervy. Kdežto já... já jsem tam akorát dřepěl.“ Farthing se začervenal. „Nevěděl jsem, co si počít. Tak jsem dřepěl a čekal na ránu z milosti.“

Heck pokrčil rameny. „Byl jsi utahaný a nebylo ti dobře.“
„To je další věc. Neměl jsem zdravotní trable.“

Nechal to prohlášení viset ve vzduchu a celý nervózní čekal na Heckovu reakci. Ten jen povytáhl obočí.

„Nemám dobrou fyziku, to vím,“ pokračoval Farthing. „Nebudem si brát servítky, jsem podělanej tlustoprď. Už bych dlouho běžet nevydržel. Ale nepokoušel se o mě srdeční záchvat. Jenom jsem byl bez sebe strachy. Udělal bych cokoli, abys zariskoval, zatímco já budu dřepět na zadku a čekat, jak to dopadne.“

Heck zase pokrčil rameny. „Mně to taky moc nemyslelo. Došlo mi, že asi úplně dobře nevidí. A spoléhal jsem, že ta pistole je nejspíš kaput. Udělal bych mnohem líp, kdybych po něm prostě vyrukoval.“

„To jsou mi nápady.“ Farthing se celý klepal. Už se jednou pozvracel, chvílku poté, co dorazily posily, a Heck si říkal, jestli se mu nedělá špatně znova. „Vyrukovat po něm? Po takovém šilenci?“

„Jde o přežití,“ řekl Heck. „Jestli si vyčítáš, že jsi mě nechal na holičkách, Jerry, tak se tím netrap. Žena a dcery jsou pro tebe důležitější než já, to dá rozum. Proti tomu by nikdo nic nenamítal.“

„To je další věc.“ Farthing odvrátil pohled. „Žádnou ženu a dcery nemám. Dokonce ani nechodím s žádnou holkou. Prostě... koukněte se pravdě do očí: kdo by o mě stál?“

Heck se na něj dlouze, zostra zadíval, ale byl příliš utahaný, než aby dal průchod návalu hněvu, který ho opanoval.

Farthing s pohledem sklopeným k zemi pokrčil rameny a přešlápl. „Asi bych se k tomu měl přiznat. Příštích pár dnů

se budeme vídat v jednom kuse, jak z nás budou dolovat details. Lidi z operace Buldok nám nedají pokoj...“

„Takže bych se mohl dozvědět pravdu od někoho jiného?“ opáčil Heck. „A nechtěně bych mohl plácnout, jak ses zachoval? Takže i když se mi teď dobrovolně přiznáváš, neděláš to ze šlechetných pohnutek, co?“

Jak rychle se v něm vztek vzedmul, tak rychle zase vyprchal. Řvát a kopat kolem sebe nemá cenu. A ani mu na to nezbývala energie.

„Byly to kecy,“ dodal Farthing úplně zbytečně. „Chtěl jsem si zachránit krk.“

„No, a zabralo to. Když se to vezme kolem a kolem, splnilo to účel. Tak se tím neužírej.“

„Ale fakt mě to mrzí.“

„Prostě řekněme, že mi teď něco dlužíš.“

„A mrzí mě nejenom to.“ Farthing dlouze, utrápeně vydechl. „Taky mě mrzí, že na mě doma nikdo nečeká. Je to poprvý, co mě takový myšlenky přepadly. Teď mi najednou ten můj mrňavej baráček bude připadat sakra prázdněj.“

„Musíme žít, jak se dá,“ zavrčel Heck. „Do háje, Jerry, nikdo nemá všechno.“

5. KAPITOLA

Byl to takový ten večer uprostřed září, který vás nenechá na pochybách, že podzim už je tu. Brzy se setmělo a pořádně se ochladilo. Stromy ještě neopadaly, ale silící víchr chrastil jejich mokkými větvemi a bičoval listí, takže po ulicích zmáčených deštěm se míhaly černé stíny.

Když ale Heck zajížděl se svým bílým Citroënem DS4 na zaměstnanecké parkoviště u budovy Scotland Yardu, vůbec si toho nevšímal. Absolvoval celou cestu ze Sunderlandu naráz, neudělal si ani jednu přestávku, přestože to bylo čtyři sta kilometrů.

Se ztrhanou neoholenou tváří, v džínách, mikině a teniskách zamířil nahoru do kanceláří oddělení sériových zločinů. Čekal, že v devět večer budou téměř vylištěné, a nepletl se.

Jako prvního potkal detektiva Bena Kanea, kterého nedávno povýšili z inspektora na vrchního inspektora a byl teď v hierarchii oddělení druhý v pořadí. Jelikož hlavní šéfovou, superintendantku Gemmu Piperovou, momentálně zaměst-

návaly jiné záležitosti, měl na starosti každodenní chod oddělení, včetně přidělování běžných úkolů a dohlížení na výsledky. Byl to přičáplý obrýlený čtyřicátník s nakrátko ostříhanými vlasy, který v tvídovém saku s kostkovaným motýlkem působil kapku podivínsky. Heck se k němu odjakživa stavěl dost skepticky, protože mu Kane připadal spíš jako učitel než jako vyšetřovatel v jednom z nejprestížnějších útvarů Scotland Yardu – kolegové mu neoficiálně přezdívali Profesor Ben. Ale to, že se stal zástupcem šéfové, mělo své výhody: věnoval se teď hlavně administrativním záležitostem, takže už se ostatním tolik nepletl pod nohy.

Kane si zrovna zavíral aktovku, když vtom si všiml, že se k němu Heck chodbou blíží. Zatvářil se překvapeně. „To už jsi zpátky?“

Heck pokrčil rameny. „Cooper je ve vazbě a čeká na soud. A všechno papírování jsem vyřídil. Takže mám hotovo.“

„Jo, četl jsem si materiály. Nebylo to zrovna hladké zatčení.“

„Ne. Ale nakonec to vyšlo.“

„Ten chlapík, Jerry Farthing... Bude spolu s tebou svědčit u soudu. Myslíš, že to nezvorá?“

Když Heck sepisoval protokol o zadržení pachatele, sice se snažil Farthingovu ztrátu sebekontroly při té hře na kočku a myš, ke které je Ernest Cooper donutil, poněkud zmírnit, ale úplně jeho neschopnost zamlčet nemohl.

Zase pokrčil rameny. „Upřímně řečeno, není na tom psychicky nejlíp. Nevím, jak dlouho u téhle práce vydrží. Ale párkrát jsme si spolu sedli, abychom si ujasnili fakta. Myslím, že to zvládne.“

Kane si strčil aktovku do podpaží. „Musíš vždycky všech-

no dělat tak komplikovaně?“ Nemyslel to tak zle, jak to možná vyznělo. Zdálo se, že ho odpověď upřímně zajímá.

„Někdy to jde tak, někdy onak. To přece víš.“

„No, v Sunderlandu jsou spokojeni. A takové výsledky chceme. Takže... dobrá práce.“

Pokývl Heckovi na rozloučenou a zamířil chodbou k výtahům. Heck se šoural dál. Narazil ještě na dva lidi, kteří do-
dělávali papírování nebo čekali na nějaký telefonát, ale hlavní služebna detektivů zela prázdnotou.

Došel ke svému stolu, odhodil na zem sportovní tašku napanou toaletními potřebami a špinavým oblečením a svezl se do otáčivé židle. Zabořit se do důlku, který v čalounění za všechny ty roky vytlačil, bylo tak příjemné, že se neubránil povzdechu.

Protáhl se, rozsvítil stolní lampičku a pak odemkl nejdolejší zásuvku stolu, přehraboval se krámy uvnitř a hledal poloprázdnou láhev whisky Chivas Regal, která by tam měla být. Když ji našel, popadl ze stolu hrníček a chtěl si ji do něj nalít, jenže vtom si všiml, že do dveří nakukuje Gemma Piperová.

„Ahoj,“ pozdravil ji a chtěl vstát.

Gestem mu naznačila, ať zůstane sedět. Vypadala tak utahaně, že to zrcadlilo jeho vlastní pocity. Na to u ní nebyl zvyklý. Horní dva knoflíčky blůzy měla rozepnuté, rukávy vyhrnuté až k loktům a cíp blůzy se jí vykasal ze sukně. Přesto jí to slušelo – ale v Heckových očích jí to slušelo vždycky.

„Můžeš mi říct, co tady děláš?“ zeptala se.

„No... Nahoře na severu mě až do soudního procesu nepotřebujou, tak jsem se rozhodl, že se na chvíli vrátím domů.“

Povytáhla úzké obočí. „Hecku, ty považuješ tohle místo za domov?“

„Působí kapku stroze, ale lidi z oddělení sériových zločinů jsou moje jediná rodina, takže... jo.“

„To je mi patosu.“ Vešla dovnitř a potlačila zívnutí. „Bohužel jsem tu momentálně jenom já.“

„Žádný strachy, ty mi bohatě stačíš.“

„Jednu sestru už máš.“

„Kdo mluví o sestře?“

Chladně si ho změřila, a tak se vrátil pohledem k whisky a pomalu odšrouboval víčko.

Vzhlédl. „Nevadí ti to?“

„Nejsi ve službě, tak proč by mělo?“

„Dáš si taky?“

„Já bohužel ve službě jsem.“ Gemma se opřela o vedlejší stůl a pozorovala ho, jak si nalévá zlatavou tekutinu. „Slyšela jsem, že jsme o tebe málem přišli.“

„Ne, takovou kliku nemáte.“

Dlouze se odmlčela. „Chceš si o tom popovídat?“

„Jsem v pohodě. To jenom ta dlouhá jízda.“ Napil se a nikak nezakrýval, jakou mu to přináší rozkoš. „Na silnicích je to čím dál víc o hubu.“

Kývnutím dala najevo, že ho nebude do ničeho tlačit. „Takže... máme proti Cooperovi neprůstředné důkazy?“

„Jo, ale překvapilo by mě, kdyby se to jeho obhájci nesnažili uhrát na sníženou přičetnost.“

„Už s tím vyrukovali?“

„Ještě ne, ale evidentně je magor.“

„Myslíš?“

„Chceš vědět, co si doopravdy myslím?“ Heck se na židli

opřel a vyfoukl vzduch. „Poprvé mám pocit, že nic není černobílý.“

Zamračila se. „Tehle případ?“

„Celá tahle práce. Stává se to častěji, než si uvědomujeme. Ernie Cooper byl v řadě ohledů správný chlap. Věřil ve slušnost a spravedlnost. Měl v krvi takovou tu mentalitu válečné generace...“

„Až na to, že k té generaci vůbec nepatřil. Jen po tom toužil.“

„Ti chlapi, co je odpravil, byli hajzlové na kvadrát.“

„Spáchal sadistické zločiny, Hecku. *Bavilo* ho ty lidi vraždit... Četla jsem to ve tvém vlastním hlášení. A navíc si ty vraždy předem promýšlel. A kromě toho chtěl zabít tebe.“

„Mohl jsem se stát poslední obětí druhé světové,“ utrousil Heck a pousmál se té bizarní představě.

Gemma se taky usmála – což nebylo nic obvyklého a bylo to nadmíru příjemné.

V práci proslula svojí fyzickou krásou i schopnostmi a autoritativním jednáním. Na oddělení sériových zločinů, které řídila, netolerovala hloupost ani lenost. Vést elitní jednotku pro ni bylo zdrojem pýchy i frustrace. Říkávala svým lidem, že to, jak jsou dobří, se posuzuje podle jejich nejhoršího selhání. Neměla ráda nedotažené akce a neuzavřené případy. Vyžadovala tvrdou práci a pravidelný přísun výsledků, ale na oplátku své lidi hájila do posledního dechu, pokud věřila, že jsou v právu. V celém Scotland Yardu jí přezdívali Lvice – jak kvůli bojovné nátuře, tak kvůli hřívě zlatavých vlasů. Nevadilo jí to, pokud ji tak někdo přímo neoslovil.

V minulosti, když jako mladí detektivové sloužili v Bethnal Green, bývali s Heckem milenci. Už mu to připadalo jako

celá věčnost, ale dál spolu pracovali a pořád ho to nabíjelo – tak či onak. Občas ho Gemma vytáčela k nepřičetnosti a jejich někdejší vztah jí nijak nebránil postavit ho do latě, když to uznala za vhodné, ale zároveň mu byla vzorem a tolerovala intuici a představitivost, které do vyšetřování vnášel, protože si uvědomovala, jak důležité bývá uvažovat nekonvenčně.

Slovy Gemminy matky: „Dokonale jste k sobě pasovali – co to bylo za nápad rozejít se?“

„Říkalas, že jsi ve službě,“ prohodil Heck. „V tuhle hodinu?“

„Papírování kvůli Rochesterovi,“ odvětila. „Interpol nemá stejnou pracovní dobu jako my.“

Heck se snažil nenechat se rozčilit pouhou zmínkou o Peteru Rochesterovi – neboli Magoru Miku Silverovi. Dolil si whisky a pořádně si lokl. „Sice sedí v Raccí skále, ale dneska už je to prý pohoda i pro odsouzence na doživotí.“

„To není pravda.“

„Prý mu dokonce dovolili promenovat se po vězení s ratanovou vycházkovou holí. Jako by byl plantážník nebo co.“

„Je invalida, tak hůl potřebuje,“ namítla Gemma. „Odepřít mu ji by znamenalo odepírat mu základní lidská práva.“

Heck si odfrkl a obrátil do sebe zbytek whisky. „Lidská práva... Má kliku, že v Raccí skále nesesedl před padesáti lety, kdy vězni museli makat a dozorcí je bičovali.“

„Věř mi, Hecku, že Mike Silver si teď nemůže pochvalovat, že by mu štěstí přálo.“

„Pořád drží klapáčku?“

„Co bys čekal?“

„Takže neprásknul vůbec žádné menší hráče – třeba Jima Laycocka?“

„I kdyby jo – jako že ne –, tak bych ti to stejně neřekla. A z Jima Laycocka nic nekouká, Hecku.“

„A co nějaká vodítka k šéfům Sympaťáků v zahraničí? K jejich operačním základnám? K místům, kde se zbavovali obětí – v Baltu, Středozezním moři, Kaspickém moři –“

„Hecku, dost!“

„Víš, jaké city k Silverovi chovám...“

„Jasně, že vím. A právě proto už se k němu ani nepřiblížíš. Nikdy.“

Heck schoval láhev, odnesl hrnek ke dřezu a umyl ho. „Všichni jsme zákonů dbalí občané.“ Sebral papíry, pro které si přišel, a nacpal si je do cestovní tašky. „Máme systém a řídíme se jím. Máme úctu ke všem lidským životům – proto děláme to, co děláme.“ Vykročil ke dveřím, ale na odchodu se ještě otočil. „Jenže občas se vyskytnou chvíle, kdy by kandelábr a provaz přišly vhod.“

Gemma to přešla mlčením, kývla mu na rozloučenou a poslouchala, jak se jeho kroky vzdalují chodbou. Když se za ním zavřely dveře výtahu, vrátila se do své kanceláře, zavřela za sebou a zadívala se na mobil na stole. Celá napjatá čekala na jistý hovor a v koutku duše doufala, že se ho třeba nedočká.

6. KAPITOLA

Těsně před půlnocí 19. září se betonovými chodbami nemocničního křídla věznice Brancaster rozlehlo ječení alarmu. U elektronicky zamčených kontrolních stanovišť se jantarově rozblíkalý kontrolky, pohyb vězňů byl okamžitě omezen a na schodištích a v průchodech zaduněly okované boty dozorců.

Ve věznici, kde si odpykávají trest ti nejlabilnější a nejněvčetnější trestanci, nebyly akutní zdravotní potíže nic neobvyklého. Navzdory přísnému, ale přitom pokrokovému režimu, který v Racčí skále vládl, se každou chvíli stávalo, že jeden vězeň brutálně napadl druhého, pravidelně docházelo k sebevraždám a ani zabití nebyla výjimkou. Kromě toho vězňové trpěli vážnými zdravotními problémy: předávali si sexuálně přenosné choroby, předávkovávali se propašovanými drogami a také tu přebývalo dost starých lidí – mužů odsouzených na doživotí, kterým už bylo přes sedmdesát i přes osmdesát.

Když se zdálo, že někomu jde o život, lékařský tým reago-

val pohotově a výkonně, ale dozorce z ostatních částí věznice to obvykle k horečné aktivitě nepohnulo.

Až doteď.

Až do chvíle, kdy se rozneslo, že člověkem, který potřebuje akutní ošetření, je vězeň číslo 87156544, Peter Rochester, rovněž známý pod přezdívkou Magor Mike Silver.

Peter Rochester byl po jistou dobu v Británii neoficiálním veřejným nepřitelem číslo jedna a bulvár ho vykresloval jako monstrum srovnatelné s Usámou bin Ládinem. Dokonce i ti, kdo se obvykle pokoušeli o psychologický rozbor obzvláště nebezpečných zločinců, místo aby je rovnou zatratili, na něm horko těžko hledali cokoli pozitivního. Potíž vězela v tom, že Rochester nebyl blázen, netrpěl bipolární poruchou ani schizofrenií, neměl nevyřešené problémy s mámou. Byl nade vše pochybnost psychopat – ale takový ten dokonale racionální a vypočítavý. Choval se odměřeně a sebejistě, nijak ho nevzrušovalo, jak vypjaté emoce vzbuzuje u spoluvězňů, a bavil se frustrací těch, kdo ho drželi pod zámek. Nenechal se zlomit ani nejtvrdějším výslechem, nezabíraly na něj výhrůžky, sliby ani různé psychologické finty; neprozradil ani popel, pokud to neposloužilo jeho vlastním záměrům. Úřady o něm tudíž měly k dispozici jen chabé informace. Dokonce i v základních údajích zely mezery – soupis jeho zločinů byl nekompletní, seznam jeho spolupracovníků zel prázdnotou. Britské policii poměrně dlouho trvalo i jen to, než určila jeho pravou totožnost.

Teď už se vědělo, že Rochester je britský občan, pochází z jihozápadní Anglie, v sedmnácti ho ze zdravotních důvodů odmítla britská armáda, a tak vstoupil do francouzské cizinecké legie, účastnil se bojových akcí v Bosně, Kosovu a na

Pobřeží slonoviny a skoro pokaždé se vyznamenal. Když měl pocit, že už u světové vojenské elity dosáhl, čeho se dalo, stal se nájemným žoldákem a později se zapojil do mezinárodního zločinu: prodával drogy, zbraně a dokonce i lidi. A nakonec vytvořil takzvaný Klub sympaťáků.

Britské vyšetřování téhle předtím neznámé organizace odhalilo nevýslovně zruďné praktiky. Sympaťáci používali děsivě prostý modus operandi: za pětasedmdesát tisíc liber unesli jakoukoli ženu, na kterou klient ukázal prstem, a poskytli klientovi bezpečný soukromý prostor, kde mohl dotyčnou zneužívat a znásilňovat, jak se mu zachtělo. Klub mu poskytl potřebnou ostrahu a posléze zlikvidoval veškeré důkazy včetně dotyčné ženy – nebylo známo, že by jediná oběť přežila.

Případ nakonec vyřešil detektiv seržant Mark Heckenburg z oddělení sériových zločinů, přestože ho přitom postřelili a málem zabili. Sympaťáci taky utrpěli ztráty – zemřelo jich celkem pět, ale navzdory tomu a navzdory dopadení Petera Rochestera vládla z mnoha důvodů nespokojenost. Početní britští klienti Klubu sympaťáků vyvázli bez trestu, protože se ztratily klíčové důkazy, a Heck se obával, že na svobodě zůstali i další Sympaťáci, zejména ti, kteří provozovali podobné podnikání v zahraničí. Scotland Yard rozjel sérii vnitřních vyšetřování, aby zjistil, proč policie přistupovala k celé záležitosti tak laxně, a nakonec potrestal vyšší důstojníky, kteří za to podle všeho nesli vinu – ale ani to ke spokojenosti nestačilo.

Klíčem k celé záležitosti byl pochopitelně Peter Rochester. Sice si teď odpykával doživotní trest v nejdrsnější a nejlépe zabezpečené britské věznici, ale pořád mu zbyly určité

páky. Heckovo přesvědčení, že Kluby sympatáků možná existují i v zahraničí, nezapadlo; Interpol a Europol prošetřovaly materiály od policejních složek z různých koutů světa, kterým dělaly těžkou hlavu dlouhé seznamy záhadně zmizelých žen. Policisté doufali, že Rochester třeba nakonec přece jen promluví, takže když ho zničehonic postihla srdeční zástava, v Racčí skále to málem vyvolalo kolektivní nervové zhroucení.

Doktorům se ho povedlo stabilizovat, ale upadl do kómatu a bylo potřeba převést ho do nemocnice Královny Alžběty v King's Lynn, kde měli plně vybavené kardiologické oddělení.

Převážet tak nebezpečné vězně jako Peter Rochester bylo vždy složité a většinou se toho ujímal zvláštní útvar Scotland Yardu pro dohled nad nejtěžšími zločinci, známý pod zkratkou SOCAR. Šťastným řízením osudu se v Racčí skále zrovna jedna ozbrojená jednotka SOCAR nacházela, protože zajišťovala transport několika členů vyhlášeného londýnského gangu bankovních lupičů, kteří ten den vypovídali u soudu.

Vešel jí vrchní inspektor Andy Braithwaite. Byl to hřmotný chlapík z Yorkshiru, s oholenou hlavou, úzkým podobaným obličejem a knírem jako řídítko bicyklu. Svého času sloužil u královského námořnictva, i v sedmačtyřiceti letech byl pořád svalnatý a šlachovitý a v neprůstřelné vestě s nápisem „Police“ na zádech se cítil jako doma. Pokud by vytáhl devítku glock, kterou nosil v pouzdře na boku, bylo by vám na první pohled jasné, že s ní umí zacházet a bez váhání ji použije – a nepletli byste se.

Teď se žvýkačkou v puse soustředěně poslouchal Maxine Mulgraveovou, náčelnici vězeňské ostrahy, jak mu v chodbě

u nemocničního oddělení líčí, co se stalo. „Už je tu sanitka, ale naléhavě potřebujeme ozbrojený doprovod,“ vysvětlovala s pobledlou tváří. „Přijeli jste jako na zavalanou.“

„Můžeme vyrazit na cestu hned,“ ujistil ji Braithwaite. Působil nonšalantně jako vždycky, přestože se měl ujmout vězně nebezpečného jako tuna třaskaviny. „Máme tady dva obrněnce a v každém šest lidí. Jsme připraveni jít do akce.“

„To je dobře. Nemáme moc času.“

Během necelých deseti minut vyrazil ozbrojený konvoj z věznice Brancaster do King's Lynn, města vzdáleného necelých padesát kilometrů. V čele jely dva motocykly místní dopravní policie, které doprovázely SOCAR už při převozu londýnských gangsterů. Za nimi jel velitelský vůz SOCAR, elegantní silné BMW, bílé až na zářivě oranžová označení, aby se dalo snadno identifikovat. Následovala dvě obrněná vozidla se stejným označením, plná důkladně vycvičených, po zuby ozbrojených mužů, a mezi nimi obyčejná sanitka s vězeňskými dozorci, dvěma zdravotníky a pacientem.

„Takhle v noci by měly být silnice prázdné,“ prohodil Braithwaite ke svému zástupci, seržantu Rayi Mulliganovi, který seděl za volantem. Byl to bývalý ragbista, statný chlap s býčí šjí, omláceným obličejem a blond vlasy ostříhanými na ježka.

Ten souhlasně zamručel.

Pobřežní silnice od Raccí skály nevedla celou cestu těsně podél pobřeží severního Norfolkku; stáčela se kus do vnitrozemí a nořila se mezi nehostinná slaniska. I za dne tu bývalo pusto prázdné a takhle v noci vozovka svírala černočerná tma, jen tu a tam narušená pouličními lampami, které většinou upozorňovaly na ostré nebo nečekané zatáčky. Ze tmy